

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บรรณกิจ

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน

“เจ้าบ่าวแห้ว”

ป. อินทรปาลิต

เย็นวันนั้น คุณหญิงวาดมีอารมณ์ผ่องแผ้วผิดปกติ ท่านลงมาเดินเล่นในสวนดอกไม้หลังบ้าน “พัชรภรณ์” ตามลำพัง ท่ามกลางความสดชื่นของอากาศ คุณหญิงวาดเลือกเก็บเยอบีร่าดอกงาม ๆ ได้หลายดอก เก็บดอกไม้พลงก็ร้องเพลง “มารหัวใจ” เบา ๆ ท่านหาว่าไม่ว่าเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ได้แอบมายืนข้างหลัง พอจบเพลงท่านเจ้าคุณก็ตบมือเบา ๆ

“ไอ้โฮ – เมียฉันเสียงเพราะเหลือเกิน”

คุณหญิงวาดหันควับมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ แล้วยิ้มอาย ๆ

“แหม – แอบมาฟังเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ดิฉันร้องเพราะหรือคะ เจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยักคิ้วให้

“จะ เพราะมากที่เดียว ฟังคล้ายเสียงกะละมังร้าว ฉันยืนอยู่หลังตึก พอคุณหญิงเริ่มร้องฉันตกใจนึกว่าว้าวใครหลุดเข้ามาในสวนบ้านเรา ไหน – ร้องให้ฟังอีกเพลงซีจ๊ะ เอาเพลง “เหลืออาลัย” ก็ได้”

คุณหญิงวาดตวาดแค้น

“ไม่ร้อง หนอย – หว่าเสียงของเราเหมือนกะละมังร้าว แล้วก็เอาไปเปรียบกับว้าวมีอย่าง ไหน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“อย่าโกรธเคืองเลยน้ำ สู้เล่นสนุก ๆ หรอก เสียงของคุณหญิงนะ ฉันรู้ว่า ดอริสเคย์ยังร้องเพราะสู้คุณหญิงไม่ได้”

คราวนี้คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แล้วท่านก็ร้องเพลงด้วยเสียงอันดัง

“อีฟ ยู เล็ท มี วู๊ด ไอ เลิฟ ยู

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ รีบยกมือปิดปากคุณหญิงวาดทันที

“พอแล้วคุณหญิง ลำบากนักร้องเพลงไทยดีกว่า วันนี้คุณหญิงเป็นอะไรไปนะ รู้สึกว่า ครึกครื้นรื่นเริงตั้งแต่บ่ายแล้ว”

คุณหญิงวาดหัวเราะอย่างใจดี เดินเคียงคู่กับท่านเจ้าคุณออกจากสวนดอกไม้

“ดิฉันก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกันว่าเพราะอะไร ดิฉันจึงมีอารมณ์สดชื่นอย่างน่าประหลาด เห็นจะเป็นเพราะดินฟ้าอากาศระมังคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ นิ่งคิด

“ไม่ใช่หรือว่าคุณหญิง ฉันเข้าใจว่าเป็นเพราะเลือดลมของคุณหญิงเดินสะดวกมากกว่าตามปกตินะคุณหญิงมักจะมีอารมณ์ร้ายเสมอ บ่นพึมพำคำคนโน้นคนนี่ตั้งแต่เช้าจนค่ำ นั่นก็เพราะเลือดลมเดินไม่สะดวก”

คุณหญิงวาดหัวเราะเบา ๆ

“หรือคะ อาจจะเป็นได้เหมือนกัน วันนี้ดิฉันสบายใจมาก นางม่อมทำโศกพนมใบใหญ่แตก ดิฉันไม่ได้ว่าอะไรมันเลยแม้แต่คำเดียว นึกแปลกใจตัวเองเหมือนกัน”

ท่านทั้งสองพากันเดินขึ้นบันไดหลังคอกอย่างเข้มช้า และทรุดตัวนั่งบนม้ายาวเคียงคู่กัน คุณหญิงวาดกับเจ้าคุณฝั้วของท่าน ขณะที่พูดคุยกันถึงเรื่องเกี่ยวกับที่ดินของท่านแปลงหนึ่งซึ่งมีคหบดีผู้มั่งคั่งคนหนึ่งมาขอซื้อ เจ้าแห้วก็เดินออกมาจากห้องโถง พอแลเห็นท่านทั้งสองสนทนากัน เจ้าแห้วก็ตรงเข้ามาทรุดตัวนั่งพับเพียบ และยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“รับประทานมีอะไรที่จะให้ผมได้รับใช้สนองพระเดชพระคุณบ้างไหมครับ”

คุณหญิงวาดมองดูเจ้าแห้วคนใช้เก่าแก่ของท่านด้วยความพอใจ

“เออ – มันต้องยังมีชีวิตอยู่อัยแล้ว ปวารณาตัวให้ข้าใช้โดยไม่ต้องออกปากไหว้วาน นิสยคนดีมันต้องเป็นอย่างนี้”

เจ้าแห้วยิ้มเอียงอาย

“รับประทานผมดีมานานแล้วครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะหึ ๆ

“ไปเอาไอน้ำพรก้นนั้นมาให้ข้ากินสักขวดเถอะวะ”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขุ่น

“รับประทานน้ำอะไรครับ”

“เออะน้ำ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พุดเสียงดู ๆ

“อ้ายที่อยู่ใต้อุ้มนะไปเอามาเถอะ จะให้ข้าระบุชื่อขังใจวะ ข้าไม่ได้คำโฆษณาสักหน่อย”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานจริงสิครับ อย่างน้อยได้รับประทานฟรีวันละโหลก็พอจะช่วยโฆษณาให้บ้างว่าอย่างนั้นดิที่เราได้รับประทานฟรี อย่างโน้นไม่ดีเพราะเราไม่ได้รับประทานฟรี”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“ไปเอามากมาให้ข้าคำหนึ่ง เอาปูนปายมาหน่อยหนึ่ง”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง แล้วลุกขึ้นรีบวิ่งเข้าไปในห้องโถง เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ถอนหายใจหนัก ๆ แล้วกล่าวกับคุณหญิงของท่าน

“อ้ายแห้วมันผีเข้าผีออก บางทีก็ขยันน่ารักมาก บางทีก็ขี้เกียจหลังยาวอย่างบรม แต่ว่าหมู่นี้รู้สึกว่ามันดีขึ้นมา ก่อนนี้มันเคยตื่นห้าโมงเช้า เดียวนี้มันตื่นเพียงสามโมงเช้าเท่านั้น แล้วก็มีการเอาใจใส่กับเรามากกว่าแต่ก่อน”

คุณหญิงวาดเห็นพ้องด้วย

“จริงค่ะ ดิฉันสังเกตครูรู้สึกว่ายัยเหวซันขึ้นมาก เห็นจะเป็นเพราะว่าเป็นผู้ใหญ่ขึ้น มีความคิดความอ่านขึ้น พุคถึงเข้าเหวก็ทำให้ดิฉันคิดว่าอายุมันก็ 30 กว่าแล้ว เจ้าเหวควรจะมึลุมมีเมียเสียที ไหน ๆ มันก็เป็นข้าเก่าเต่าเลี้ยงของเรา อย่าให้มันตำหนิติเตียนเราได้ว่าเราไม่สนใจที่จะหาลูกเมียให้มัน”

ประมุขบ้าน “พัชรภรณ์” พักหน้าซ่า ๆ แล้วพูดอย่างเป็นทางการ

“นั่นนะสิคุณหญิง ฉันก็เคยคิดอยู่เหมือนกันในเรื่องนี้ เมื่อสองสามวันนี่เองเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านก็เตือนฉันว่าควรจะหาเมียให้เจ้าเหวสักคน มันก็รับใช้เรามาแล้ว ควรจะให้มันมีความสุขกับเขาบ้าง ตกลงคุณหญิง เราสองคนมารวมมือกันหาเมียให้ยายเหวมันเถอะ มันชอบพอกับใคร เราก็จัดการไปสู้ออให้มัน”

ก่อนที่คุนหญิงวาดจะพูดว่าอะไร เจ้าเหวก็เดินลอยหน้าออกมา มือซ้ายถือน้ำอ้อกลม มือขวาถือพานเงินเล็ก ๆ ใส่หมากพลู เจ้าเหวหนึ่งทรุดตัวคุกเข่าขึ้นพานหมากให้คุนหญิงวาด แล้วส่งขวดน้ำอ้อกลมให้ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุนหญิงวาดยิ้มให้เจ้าเหวคนใช้เก่าแก่ของท่านแล้วถามว่า

“ยายเหว ปีนี้เอ็งอายุเท่าไรแล้ววะ”

เจ้าเหวนิ่งคิดแล้วตอบนอบน้อม

“รับประทาน 32 ครับ”

คุนหญิงวาดจู้ปาก

“ยังไงกันวะ ปีกลายข้าถามเอ็ง เอ็งก็บอกว่าอายุเอ็ง 32 ปีนี้ข้าถามเอ็งอีก เอ็งก็บอกว่า 32 อีก”

เจ้าเหวขมวดคิ้วขุ่น

“รับประทานกระผมไม่ใช่เป็นคนพูดกลับกลอกนี่ครับ รับประทานเลขพูดอย่างไรก็ต้องพูดอย่างนั้น”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พุดตัดบท

“เออวะ เป็นอันว่าปีนี้มึงอายุ 33 ปี ข้าถามจริง ๆ เอะวะยายเหว เอ็งนะอย่ากมมีเมียข้างใหม่เลยคิดบ้างใหม่ในเรื่องที่จะมีเมียกับเขา”

เจ้าเหวสะดุ้งโหยง ใบหน้าแดงระเรื่อ ยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด แล้วแกว่งแขนซ้ายไปมา

“รับประทานคิดอยู่เสมอแหละครับ กระผมเองครองตัวอยู่เป็นโสดเช่นนี้อะร่าอ่าร่ามเหลือเกิน รับประทานหน้าร้อนก็ไม่เป็นไรหรอกครับ แต่หน้าฝน หรือหน้าหนาวรับประทานແ່ห่น้อย กระผมคิดเสมอแหละครับ แต่ว่า รับประทานความคิดของกระผมก็ไม่ผิดอะไรกับพายเรือในอ่าง รับประทานคิดแล้วไม่สำเร็จ”

คุนหญิงวาดหีบหมากและพลูใส่ปากเคี้ยว จ้องตาเขม็งมองดูเจ้าเหว

“ยายเหว”

“ครี๊บบ”

“ขณะนี่เอ็งรักผู้หญิงที่ไหนไว้ข้างหรือเปล่า บอกข้าตามตรงเถอะ ข้ากับเจ้าคุณจะได้เป็นผู้ใหญ่ไปจัดการสู้ออให้เอ็ง”

เจ้าเหวลื้มตาโพลง ยกท่อนแขนซ้ายขึ้นกัดเติมแรง แล้วร้องสุดเสียง

“โ๊ย รับประทานนี้กระผมไม่ได้ฝันไปหรอกหรือครับ ท่านจะขอผู้หญิงให้กระผม มันจะเป็นไปได้ยังไงกันขอรับ”

คุณหญิงวาดพูดเสียงคุ ๆ

“เถอะน่า ข้าจัดการให้เอ็งก็แล้วกัน เอ็งรักใครชอบใครบอกข้าซิ”

เจ้าแก้วยิ้มเอียงอาย

“รับประทานกระผมรักผู้หญิงคนหนึ่งไว้เกือบปีแล้วขอรับ รับประทานเจ้าหล่ออ่อนสวยมาก และสุขภาพอ่อนหวานมาก ถ้าท่านกรุณาปล่อยให้กระผมได้แล้ว ก็จะเป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้เชียวครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ตามขึ้นทันที

“ผู้หญิงแฉนี้หรือวะ”

เจ้าแก้วยิ้ม

“รับประทานบ้านใกล้เรือนเคียงกับเรานี้แหละครับ”

“ใครวะอ้ายแก้ว”

คุณหญิงวาดถามอย่างเป็นทางการ

เจ้าแก้วตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“รับประทานคุณสุมามาลย์ ลูกสาวท่านเจ้าคุณสีหราช ๆ ยังไงล่ะครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดทำคอขยับพร้อม ๆ กันแล้วท่านเจ้าคุณก็หัวเราะก๊าก

“อ้ายแก้ว”

เจ้าคุณพูดพลางหัวเราะพลาง

“เอ็งรักชายสุมามาลย์ลูกสาวเจ้าคุณสีหราช ๆ หรือนี้”

ท่านหมายถึงเพื่อนบ้านที่ดีของท่านซึ่งมีธิดาสาวสวย เคยเข้าประกวดนางสาวไทยมาแล้ว

“เป็นความจริงหรือวะอ้ายแก้ว”

เจ้าแก้วทำหน้าม่อ

“รับประทานจริงครับ กระผมรักมานานแล้ว”

คุณหญิงวาดหัวเราะจนน้ำหมากไหล ยกนิ้วชี้มือขวาจิ้มหน้าผากเจ้าแก้วก่อน

ข้างแรง

“อ้ายเวรตะไล โอ๊ย ประเดี้ยวแม่หัวเราะให้ขาดใจตายไปเลย มึงนี่ยังงะถึงได้ไปหลงรักแม่สุมามาลย์ มึงก็รู้ดีแล้วว่าเขาคือลูกสาวเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ ตระกูลขุนชาติก็สูง ฐานะก็ดี ความรู้ก็มีไม่น้อย เพิ่งสำเร็จอักษรศาสตรมาจกจุฬา ๆ เมื่อปีกลายนี่เอง”

เจ้าแก้วพูดขึ้นทันที

“รับประทานรักแท้ยอมไม่มีอะไรขัดขวางหรอกครับ รับประทานลูกพระยามหากษัตริย์ยังได้กระซอกเข้ใจเป็นหัว ตามประวัติศาสตร์ของชาติไทยก็ปรากฏว่าท้าวศรีสุดาจันทร์มหสิของพระไชยราชาก็ยังเคยได้พลทหารยาม คือพันบุตรศรีเทพเป็นผู้รักของเธอ รับประทานนี่ก็แสดงให้เห็นว่าความรักยอมมีอุปาทาใหญ่ยิ่ง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“มึงพูดมีเหตุผลน่าฟังอยู่เหมือนกัน มิน่าเล่าข้าใช้ให้ไปบ้านเจ้าคุณสีหราช ๆ ที่ไร มึงเป็นต้องแต่งตัวเสียวหรูหราผิดปกติ ขายสุมามาลย์นะ เขาเคยมีอะไร ๆ กับเอ็งหรือเปล่า”

เจ้าแก้วยิ้ม

“รับประทานมีที่เท่ากับผมเหมือนกันแหละครับ รับประทานเคยใช้ให้ผมเอารองเท้าไปเปลี่ยนที่หน้าหนหนึ่ง รับประทานชอบบอกรับใจเสียใหญ่เชียวครับ ทำตาหวานเสียด้วย”

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊าก

“อ้ายแห้วเอ๊ย ให้มันรู้จักบ้างซิว่าฟ้าต่ำแผ่นดินสูง เจ้าคุณสีหราช ๆ นะท่านรำรวยกว่าข้าเสียอีก”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานนั่นนะซิครับ ถ้ากระผมได้แต่งงานกับคุณสุมาลย์ รับประทานกระผมจะมีความสุขไปชั่วชีวิตครับ รับประทานคงไม่คิดอะไรกับหนูที่ตกลงไปในขี้ข้าวสาร”

คุณหญิงวาดยิ้มปากแน่น

“โธ – เดียวแม่เตะกระโถนคางหักเลย เหยอหน้าไปรักเขา คนอย่างแม่สุมาลย์นะ ถ้าหากว่าเขาจะมีตัวอย่างน้อยก็ต้องหัวนอกไว้อย”

เจ้าแห้วยิ้มเศร้า ๆ และพูดเสียงอ่อนน่านางสาร

“รับประทานเมื่อมันลำบากนัก กระผมก็ไม่ต้องการหรอกครับ ถ้าท่านจะกรุณากระผมแล้ว รับประทานขอสาวใช้คุณสุมาลย์ให้กระผมก็ได้ครับ รับประทานสาวใช้ในบ้านนั้นมีสวย ๆ หลายคน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หนึ่งก็อยู่สักครู่

“หน้าตาพอไปได้ ข้าก็เห็นแต่นางเจ้าคนเดียวเท่านั้น”

เจ้าแห้วรีบยกมือไหว้ท่านเจ้าคุณทันที

“รับประทานได้เหมือนกันครับ แม่เจ้าถูกชะตากับผมมานานแล้ว”

คุณหญิงวาดถามว่า

“ถ้าข้าจะขอนางเจ้าให้เอ็ง เอ็งจะตกลงไหมล่ะ”

“รับประทานตกลงครับ”

คุณหญิงวาดพยักหน้ารับทราบ

“ก็ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นข้าจะจัดการส่งเจ้าแก่ไปสู่ขอนางเจ้าให้เอ็งในเร็ว ๆ นี้แหละ”

เจ้าแห้วทำหน้าที่จน

“รับประทานท่านไม่ไปขอให้กระผมเองหรือหรือรับ”

คุณหญิงวาดว่า

“ไม่จำเป็นหรอก เพราะนางเจ้ามันเป็นแต่เพียงสาวใช้ของท่านเจ้าคุณสีหราช ๆ เท่านั้น ข้าจะให้พ่อหวนกับอ้ายกร ไปเป็นเจ้าแก่ไปสู่ขอให้เอ็ง แต่ว่าข้าจะเป็นเจ้าภาพจัดการแต่งงานเอ็งกับนางเจ้าอย่างสมเกียรติทีเดียว”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก้มลงกราบท่านทั้งสองด้วยความเคารพ และกตัญญู

“รับประทานวันแต่งงาน มีโขนกับหนังตะลุงด้วยนะครับ จะได้ทำให้งานครึกครื้นขึ้นอีก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เอ็ดตะโรลั่น

“นั่นมันงานศพไว้อย เออไว้เฝ้ามึง กูจะมีโขน และหนังตะลุงให้”

เจ้าแห้วหัวเราะ ยกมือไหว้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ

“รับประทานกรุณาให้กระผมได้มีลูกมีเมียเสียทีเถอะครับ กระผมอยู่คนเดียวเช่นนี้เงินทองมันเหลือใช้ ไม่มีใครช่วยเก็บงำ รับประทานมีเมียเสียที กระผมจะได้เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ขึ้น แล้วก็ รับประทานพูดไม่อายหรือครับ กระผมอยากมีลูกแฝดมานานแล้ว หรือถ้าไม่ได้ลูกแฝดรับประทานลูกกรอกก็ยังดี”

คุณหญิงวาดพูดตัดบท

“เรื่องลูกอย่าเพิ่งคิดเลยนะ คิดถึงเรื่องเมียเสียก่อนเถอะ เพราะลูกมันมาทีหลังเมีย เป็นอันว่าเอ็งชอบนางแจ้วแน่ะ”

“แน่ครับ รับประทานแม่แจ้วมีอะไร ๆ หลายอย่างถูกใจกระผม”

ทันใดนั้นเอง สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พากันเดินออกมาจากห้องโถง ต่างกำลังจะไปนั่งเล่นที่ศาลาวงกลมในสวนดอกไม้ ทุกคนช่วยกันถือของคนละอย่างสองอย่าง มีขวดเหล้า, โขด, ถ้วยแก้ว และจานใส่กับแกล้ม ขณะนี้เป็นเวลากินเหล้าของสีสหายแล้ว

ต่างหยุดยืนเบื้องหน้าประตูของบ้าน “พัชรภรณ์” ทั้งสองท่าน เจ้าแก้วคลานเข้ามาทอดขาเสีหงวน แล้วพูดขึ้นด้วยความดีใจ

“รับประทานเจ้าคุณกับคุณหญิงท่านจะขอเมียให้ผมขอรับ โอ๊ย – รับประทานดีใจจนเนื้อเต้นแล้ว รับประทานอาศัยชูศรีครับ เดินหนุบหนับไปหมดทั้งตัวแล้ว มือไม้สั้นไปหมด”

กิมหงวนมองดูคุณหญิงวาดแล้วกล่าวถามยิ้ม ๆ

“จริงหรือครับคุณอา”

คุณหญิงวาดพยักหน้า

“อาสองคนปรึกษากันหรือกัน เห็นฟ้องต้องกันว่าอ้ายแก้วมีอายุมากแล้ว ควรจะมีลูกมีเมียกับเขาเสียที ก็เลยไต่ถามความประสงค์ของมันดู ว่ามันรักใครชอบใคร ทีแรกเจ้าแก้วบอกอ้าวมันรักแม่สุมาลย์ ลูกสาวเจ้าคุณสีหราช ๆ”

“อู๊ย”

นิกรร้องลั่น ยกเท้าเตะก้นเจ้าแก้วดังพลั๊ก แล้วหัวเราะก๊าก

“อ้ายเวร มึงนะหรือรักคุณสุมาลย์ ข้าเองพยายามยืมให้เธอตั้งหลายครั้งแล้ว เธอไม่เคยยืมให้ข้าสักที หยิ่งอย่างหมาไม่กินเลย”

“นั่นนะสิครับ”

เจ้าแก้วพูดเสียงอ่อย

“รับประทานผมก็ทราบเหมือนกันว่าผมกับคุณสุมาลย์ไม่ผิดอะไรกับพระจันทร์และกระต่าย กระต่ายน้อยก็ได้แต่เฝ้าแหงนคอชะเง้อมองดวงจันทร์อันสูงลิบ รับประทานคิดได้เช่นนี้แล้ว ผมก็เลยเปลี่ยนความคิดขอให้ท่านไปขอแม่แจ้วสาวใช้คนสนิทของคุณสุมาลย์ให้ผม”

ดร.ดิเรกทำท่าเหมือนกับปวดศีรษะมาหลายวัน นายแพทย์หนุ่มมองดูเจ้าแก้วด้วยความอนาถใจแถมเศร้าระคนกัน

“ແຕ່ງงานกับแม่แจ้วเหมาะแล้วเจ้าแก้ว สำหรับคุณสุมาลย์แกอย่าเพิ่งฝันถึงเธอเลย”

พลก่ด่าถามคุณหญิงวาดเบา ๆ

“คุณแม่ตกลงจะไปสู่ขอแม่แจ้วให้อ้ายแก้วหรือครับ”

“จ๊ะ – แแต่ว่าถ้าพ่อ หรือแม่ไปสู่ขอแม่แจ้วก็เห็นจะไม่เหมาะแน่ เพราะแม่แจ้วเป็นแต่เพียงสาวใช้ของเจ้าคุณสีหราช ฯ แม่คิดว่าแแต่ควรจะให้เจ้าแห้วดีกว่า เจ้าคุณสีหราช ฯ ท่านก็ทราบดีว่าเจ้าแห้วเป็นคนใช้คนสนิทของแแต่”

นายพัชราภรณ์หัวเราะหึ ๆ

“ผมเกิดมาเป็นตัวคน ไม่เคยทำหน้าที่เป็นเถ้าแก่เลยครับคุณแม่ ให้อ้ายกร หรืออ้ายหงวนไปพูดสู่ขอแม่แจ้วดีกว่าครับ”

เสี้ยหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“ตกลงครับคุณอา ผมกับอ้ายกรไปสู่ขอให้อ้ายแห้วเอง เจ้าคุณสีหราช ฯ ท่านก็รักใคร่ผม เหมือนกับลูกหลานของท่าน เมื่อเดือนก่อนผมเอาพระสมเด็จจักรพรรดิไปให้ท่าน ท่านเลี้ยงผมเสียนเงินมา ต้องคลานกลับบ้านเกือบถูกรถทับตาย”

แล้วกิมหงวนก็พูดกับเจ้าแห้ว

“เรื่องนี้เ็งไม่ต้องวิตก ข้ากับอ้ายกรจะจัดการให้เรียบร้อย เจ้าคุณท่านจะเรียกร้อยสินสอด หรือเงินทองสักเท่าใด ข้าสู้ทั้งนั้น ความจริงเ็งก็รับใช้พวกข้ามาด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเป็นเวลานานแล้ว”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ประหลก ๆ

“ขอบคุณครับเสี้ย รับประทานผมอยากมีเมียใจแทบขาดแล้ว ถ้าเจ้าคุณสีหราช ฯ ท่านไม่ขอมยกนางแจ้วให้ผม นั่งอะไรในบ้านนั้นก็ได้รับสักแต่ทำให้เป็นผู้หญิงก็แล้วกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะก๊าก แล้วกล่าวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ

“ดีเหมือนกันเจ้าคุณ ให้อ้ายแห้วมีเมียเสียที มันจะได้เป็นผู้เป็นคนกับเขาขึ้น แม่แจ้วนี่ใครกันนะครับ ผมนึกไม่ออก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า

“ก็นางเด็กสาวรูปร่างท้วม ๆ ผิวเนื้ออ่อนข้างดำที่คุณหญิงสีหราช ฯ ท่านเคยใช้ให้เอากับข้ามา ให้เราบ่อย ๆ ยังไงล่ะครับ”

“อ้อ

แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็ขมวดคิ้วขึ้น

“เอ – นึกไม่ออกครับ”

คุณหญิงวาดพูดขึ้นเบา ๆ

“เมื่อเย็นวานนี้เรานั่งคุยกันอยู่ที่สนามหลังตึก คุณหญิงเนื่องท่านใช้ให้แม่แจ้วเอาแกงมัสมั่นมาให้เราขังใจล่ะคะ เจ้าคุณยังบอกฉันว่าเด็กคนนั้นสุภาพเรียบร้อยดี”

“โอ – นึกได้แล้วครับ ผมนึกว่าชื่อผ่องเสียดีก ก็เข้าที่คิดนี้ครับ สมกับเจ้าแห้วมากทีเดียว”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“รับประทานเหมือนกึ่งทองใบหยกนะครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ คือนเจ้าแห้ว แล้วกล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย

“ไปเถอะไว้พวกเรา ได้เวลากินเหล้าแล้ว”

ครั้นแล้วสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็พากันเดินลงบันไดตรงเข้าไปในสวนดอกไม้หลังบ้าน เพื่อตั้งวงดื่มสุรากันที่ศาลาวงกลมกลางสวนดอกไม้

ตอนเย็นวันนั้น เถ้าแก่ทางฝ่ายเจ้าแห้วคือนิกรกับอเสี้ยกิมหงวน

ก็พากันมาที่บ้านของท่านเจ้าคุณสีหราช ฯ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับบ้าน “พัชรภรณ์” นั่นเอง มันเป็นคฤหาสน์ที่ใหญ่โตหรูหราแห่งหนึ่งทางย่านบางกะปิ เจ้าคุณสีหราช ฯ เป็นคหบดีผู้มั่งคั่ง และเป็นนักธุรกิจผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งในวงการค้าในเวลานี้ เพื่อให้สมกับเป็นเจ้าแก้ว สองสหายจึงแต่งตัวแบบไทยเดิม คือนุ่งผ้าม่วงโจงกระเบน สวมรองเท้าแต่ไม่ได้สวมถุงเท้า สวมเสื้อชั้นนอกคอตติ้งกระดุมห้าเม็ด ทั้งสองเดินกะเลาะกะล่าเข้าไปในบ้านเจ้าคุณสีหราช ฯ พอได้ยินเสียงสุนัขเห่า นิกรกับอาเสี้ยก็ล่าถอยออกมาขึ้นตั่งป้อมข้างบ้านพักของแขกยาม

คนทำสวนของเจ้าคุณสีหราช ฯ กำลังคายหญ้าอยู่ริมสนามหน้าตึก และเห็นสองสหาย ชายชราที่เข้าใจว่าหมอดู เพราะการแต่งกายรุ่มร่ามเหมือนหมอดูแถวต้นมะขามสนามหลวง

“ออกไปเถอะพ่อคุณ ไม่มีใครเขาคุหรอก ประเดี๋ยวหมาไฟตายไม่รู้ณา”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก ร้องตะโกนไปข้าง

“ฉันเองลุงแก้ว ป๊ะแล้ว เห็นเป็นหมอดูไปได้ ช่วยคูหมาให้ทีซี”

ลุงแก้วยกมือป้องหน้าผากมองดู พอแลเห็นนิกรกับเสี้ยหงวนถนัด แกก้หัวเราะชอบใจ แล้วรีบลุกเดินไปจับสุนัขพันธุ์ฝรั่งตัวสูงใหญ่ตัวหนึ่งออกไปล่ามโซ่ไว้ที่เรือนต้นไม้ สองสหายพากันเดินตรงมาที่ตัวตึก พอลุงแก้วออกมาจากเรือนต้นไม้ นิกรก็กล่าวถามทันที

“เจ้าคุณท่านอยู่ไหมลุงแก้ว”

ชายชราคลื่นหัวเราะแทบแย้ เมื่อเห็นสองสหายแต่งตัวรุ่มร่ามเช่นนี้

“อยู่ขอรับ เชิญคุณขึ้นไปบนตึกเถอะครับ ดูเหมือนท่านอยู่ในห้องโถง”

กิมหงวนมองซ้ายมองขวาแล้วกล่าวถามเบา ๆ

“คุณสุมาลย์ล่ะอยู่ไหม”

ชายชราสั้นศีรษะ และตอบอย่างนอบน้อม

“ไม่อยู่หรอครับ คุณสุมาลย์ไปเล่นเทนนิสที่สมาคมนักเรียนเก่าเทพศิรินทร์ยังไม่กลับเชิญขึ้นไปบนตึกซีครับ”

กิมหงวนเดินนำหน้าพานิกรตรงไปที่ตัวตึกอันใหญ่โตกว้างขวางแล้วขึ้นไปบนตึกเลยเข้าไปในห้องโถง สองสหายแลเห็นสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่บนโซฟา และเปลือยเปลือยกับนิตยสารต่างประเทศฉบับหนึ่ง ท่านผู้นี้คือพระยาสีหราชเกรียงศักดิ์ เจ้าของบ้านนี้นั่นเอง ท่านเจ้าคุณรู้จักกับกิมหงวนและนิกรเป็นอย่างดี ในฐานะที่เป็นเพื่อนบ้านกัน

“อ้อ – คุณกิมหงวน คุณนิกร เชิญ – เชิญซีคุณ บา – วันนี้แต่งกายแบบไทยเดิมชะด้วยนา”

เจ้าคุณสีหราช ฯ กล่าวทักอย่างกันเอง

สองสหายกระพุ่มมือไหว้ท่านอย่างนอบน้อม

“สวัสดีปีใหม่ครับได้เท่า”

นิกรพูดยิ้ม ๆ

เจ้าคุณสีหราช ฯ ทำหน้าชอบกล

“ยัง – ยังไม่ถึงคุณนิกร นี่เพิ่งเดือนสิงหาคมนั่น”

“ไม่เป็นไรครับได้เท่า ผมสวัสดีปีใหม่ไว้ล่วงหน้าก่อนก็ได้”

แล้วเขาก็หันมาทางเสี้ยหงวน

“เชิญนั่ง ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ นั่งตามสบาย”

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่ใช่เรื่องของแกที่จะเชิญกันเลย แกไม่ใช่เจ้าของบ้านนี้”

เจ้าคุณสีหราช ฯ หัวเราะอย่างใจดี

“นั่ง – นั่งคุยกันเถอะ คุณสองคนมาเยี่ยมฉันหรือว่ามีธุระอะไร”

สองสหายทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน กิมหงวนยกมือป้องปากกระซิบกระซาบกับนิกร

“เราต้องชวนในคุยกับเราถึงเรื่องอื่น ๆ ก่อน ถ้าแกที่ดีจะต้องรู้จักกาลเทศะ”

นิกรป้องปากกระซิบข้าง

“เสียเวลาน่า เจ้าคุณท่านเคยเป็นทหาร พุดกับท่านตรงไปตรงมาดีกว่า ไม่จำเป็นต้องชัก
แม่น้ำทั้งห้า ถ้าท่านยกให้เราก็คงได้เตรียมงานแต่งงานให้อ้ายเห้วกับแม่แจ้ว ถ้าท่านปฏิเสธไม่ยอมยกให้ เราก็คง
จะได้วางแผนการลุดแม่แจ้วไปให้อ้ายเห้ว”

อาเสี้ยต้นศีรชะ

“อย่าวางแผนการลุดแม่แจ้วเลย กันจี้เกียจย้ายบ้านเข้าไปอยู่ในคุก”

ท่านเจ้าคุณสีหราช ฯ เห็นสองสหายกระซิบกระซาบกันก็ชักสงสัย

“คุณทั้งสองมีอะไรก็พุดกับฉันเถอะ อย่าได้เกรงใจเลขน่า นึกว่าเราเป็นกันเองจะดีมาก”

นิกรพยักหน้ากับเสี้ยหงวน

“แกพุดซี”

อาเสี้ยพยักหน้ากับนิกร

“แกคิดว่า แกมีวาทศิลป์ในการพุดดีกว่ากัน เอาน่า พุดเถอะน่า เจ้าคุณท่านไม่ใช่เสื่อ
หรือข้างหрок ท่านคงไม่ทำแก”

เจ้าคุณสีหราช ฯ พุดเสริมขึ้น

“จริงซี ฉันไม่ใช่เสื่อ แล้วก็ไม่ใช่ข้างด้วย ฉันคือพระยาสีหราชเกรียงศักดิ์ ฉันเข้าใจว่าเท่าที่
คุณทั้งสองคนมาหาฉันวันนี้ คงมีธุระอะไรที่จะขอให้ฉันช่วยเหลือเป็นแน่”

นิกรว่า

“ไม่ได้มีธุระหрокครับได้เท่า แต่ผมกับกิมหงวนมาหาได้เท่าในฐานะที่ผมเป็นเจ้าพ่อของเจ้า
เห้ว คนใช้เก่าแก่ของเรา”

ท่านเจ้าคุณทำตาปริบ ๆ แสดงที่ท่าแปลกใจไม่น้อย

“คุณสองคนเป็นเจ้าพ่อของนายเห้ว”

นิกรอมยิ้ม

“ถูกแล้วครับ ผมขอเรียนให้ได้เท่าทราบอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่อ้อมค้อม เดี่ยวนี้เจ้าเห้ว
ของผมได้มีความสมัครรักใคร่แม่แจ้วสาวใช้ของได้เท่า ผมกับกิมหงวนอยากจะให้เจ้าเห้วได้อยู่ร่วมชีวิตกับแม่
แจ้ว ก็เลยมาพุดขอร้องแม่แจ้วต่อได้เท่า ผมหวังว่าได้เท่าคงจะกรุณาขอกแม่แจ้วให้อ้ายเห้วเป็นแน่ ได้เท่าจะ
เรียกรอเงินทองสักเท่าใดก็สุดแล้วแต่เถอะครับ”

เจ้าคุณสีหราช ฯ ทำหน้าชอบกล นั่งอิงไปสักครู่ท่านก็กล่าวว่า

“นายเห้วรักแม่แจ้วของฉัน”

“ครับ”

นิกรตอบ

“เป็นความจริงขอรับ ผมกับกิมหงวนถือโอกาสนี้สู้ขอเจ้าให้เจ้าแห้วด้วยความเคารพยิ่ง”

คราวนี้เจ้าคุณสีหราช ฯ ยิ้มออกมาได้

“เจ้าแห้วกับนางแจ้วของฉันทันเกิดรักใคร่กันขึ้นมาแล้วตั้งนั้นหรือ คุณทั้งสองถึงได้เป็นเจ้าแถมมาสู้ขอ”

อาเสี่ยวว่า

“มิได้ครับ แ้วกับแห้วไม่ได้รักใคร่กันหรอกครับ เพียงแต่เจ้าแห้วชอบแจ้วของได้เท่า และมีความปรารถนาที่จะแต่งงานด้วย”

โดยไม่ต้องคิด เจ้าคุณสีหราช ฯ ตอบเจ้าแ้วทางฝ่ายเจ้าแห้วทันที

“ตกลงคุณนิกร เป็นอันว่าฉันทันจะยกแม่แจ้วให้นายแห้วตามที่คุณทั้งสองมาพูดสู้ขอ”

กิมหงวนถามขึ้นทันที

“เจ้าคุณจะเรียกเรื่องอะไรบ้างเล่าครับ”

เจ้าคุณว่า

“จะเรียกก็แต่เพียงเงินสัก 1,000 บาท และทองอีกสักสองบาท เท่าที่เรียกเรื่องเช่นนี้ก็ไปทำตามประเพณีนิยม”

นิกรยิ้มให้ท่านเจ้าคุณสีหราช ฯ

“ตกลงครับได้เท่า พຽນนี้เขียนผมจะนำเงิน และทองหมั้นมามอบให้ได้เท่า ส่วนการแต่งงานระหว่างเจ้าแห้วกับแม่แจ้วควรกำหนดเสียเร็ว ๆ เอาวันอาทิตย์หน้าดีไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณนั่งคิด

“เอ – เรื่องนี้ฉันจะต้องเรียกตัวนางแจ้วมาไต่ถามดูเสียก่อน ถ้าหากว่านางแจ้วมันไม่สมัครใจฉันก็ไม่อยากจะข่มโคจีนให้กลืนหญ้า”

กิมหงวนว่า

“ถ้าเช่นนั้นได้เท่าเรียกมาถามเสียเดี๋ยวนี้เถอะครับ จะได้รู้เรื่อง ถ้าหากว่าแม่แจ้วไม่ตกลงปลงใจผมกับเจ้ากรก็จะได้ว่าแผนการจุดแม่แจ้วต่อไป ไม่ได้แล้วก็ต้องเอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ก็ต้องใช้คาถา”

เจ้าคุณสีหราช ฯ ทำหน้าชอบกล

“เอากันยังงี้เชียวระอะ”

อาเสี่ยวหัวเราะ

“ครับ เป็นตายอย่างไรผมก็ต้องให้เจ้าแห้วแต่งงานกับแม่แจ้วให้ได้”

คนใช้ของเจ้าคุณคนหนึ่งถือถาดใส่ขวดน้ำอัดลมชนิด 3 ขวดเดินเข้ามาทูลตักตวงคุกเข่าแล้ววางถาดลงบนโต๊ะเล็ก ๆ ข้างเจ้าคุณสีหราช ฯ ท่านเจ้าคุณกล่าวกับคนใช้ของท่านทันที

“อ้ายเรื่อง ไปตามนางแจ้วมาพบข้าหน่อย”

“ครับผม ได้เท่าจะต้องการเหล้าบ้างไหมครับ”

นิกรพูดขึ้นทันที

“ไปเอามาเถอะนายเรื่อง ขอกับแก้มสักงานนะพี่”

คนใช้เก่าแก่ของเจ้าคุณสีหราช ฯ ยิ้มเล็กน้อย พาตัวเดินออกไปจากห้องโถง ท่านเจ้าคุณส่งน้ำอัดลมให้อาเสี่ยวกับนิกร แต่สองสหายปฏิเสธ

“ขอบพระคุณครับได้เท่า”

อาเสี่ยพูดยิ้ม ๆ

“ผมกับน้ำอืดลมไม่ถูกโรคกันหรือครับ แฮะ แฮะ เหล้าดีกว่าครับ”

“จั้นเรอะ จั้นรอดีวนะ”

สองสหายสนทนากับเจ้าคุณสีหราช ๆ สักครู่ หญิงสาวคนหนึ่งแต่งกายชะมุก
ขมอมแต่หน้าตาคมขำได้พาตัวเดินเข้ามาในห้องโถง และทรุดตัวกลานเข้ามานั่งพับเพียบเรียบร้อยเบื้องหน้าเจ้า
คุณสีหราช ๆ หล่อนคือแจ้วสาวใช้เก่าแก่ของท่านเจ้าคุณนั่นเอง

นิกรยิ้มให้หล่อน

“ยังไงจะแจ้ว สบายดีหรือ”

สาวใช้ยิ้มอาย ๆ และตอบนอบน้อม

“ขอบคุณค่ะ สบายดี”

แล้วหล่อนก็หันมาทางท่านเจ้าคุณ

“ท่านต้องการอะไรหรือเจ้าคะ”

เจ้าคุณสีหราช ๆ มองดูคนของท่านด้วยความปราณี

“นั่งแจ้ว ปีนีเื่องอายุเท่าไรวะ”

ใบหน้าของสาวใช้แดงระเรื่อ หล่อนตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“19 เจ้าคะ”

อาเสี่ยจู้ปาก

“กำลังขบเพาะทีเดียว”

ท่านเจ้าคุณค้อนเสี่ยหงวน แล้วพูดกับสาวใช้เก่าแก่ของท่าน

“คุณกิมหงวนกับคุณนิกรเขาเป็นเจ้าเก่าทางฝ่ายนายแห้วมาพูดกับข้าเพื่อสู้ขอเอ็ง เอ็งจะว่า
ยังไงแจ้ว บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เอ็งควรจะมีผัวกับเขาเสียที นับวันผู้ชายหายากไม่เหมือนแต่ก่อน ข้าอยากจะยกเอ็ง
ให้แต่งงานกับนายแห้วเขา เอ็งจะได้เป็นหลักเป็นฐานพ้นอกข้าไป”

สาวใช้อายม้วนตัวน ก้มหน้านิ่งเฉย

“พูดซีไวยแจ้ว ความจริงนายแห้วเขาก็เป็นคนดี”

สาวใช้ตอบอ้อมแอ้ม

“แล้วแต่จะโปรดเถอะค่ะ ดิฉันไม่เคยรักนายแห้วเลยนี่คะ ทะลึ่งออกจะตายไป แล้วก็สูบ
กัญชาด้วย”

เจ้าเก่าทั้งสองยิ้มแห้ง ๆ ไปตามกัน นิกรรีบพูดกลบเกลื่อน

“ถูกละแจ้ว เจ้าแห้วมันคิดจะทะลึ่งสักหน่อย แต่ถึงมันทะลึ่งมันก็ทะลึ่งอย่างน่าเอ็นดูนะเธอ
ส่วนกัญชาเจ้าแห้วเลิกสูบแล้วอย่างเด็ดขาด คุณอาหญิงท่านขึ้นค้ำขาว่าถ้าเจ้าแห้วสูบกัญชาอีก และท่านจับได้
ท่านจะไล่ออกไปจากบ้านทันที ตกลงเถอะน่าน้องสาว ลั่นกับเสี่ย
หงวนจะประกอบพิธีมงคลสมรสให้หุหุราทีเดียว”

สาวใช้นิ่งเฉย มีท่าทางกระสับกระส่าย เจ้าคุณสีหราช ๆ กล่าวกับแจ้วต่อไป

“หยวนเถอะวะแจ้ว หรือยังไง อ้าว – นั่งแคะสะคือเล่นเสี่ยแล้ว”

“อู๋ตาย”

สาวใช้ร้องลั่น

“ดิฉันเกาพุงของดิฉันต่างหากคะ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะชอบใจ

“เอ็งจะตกลงหรือไม่ก็ว่ามา”

“ดิฉัน ға สุดแล้วแต่ท่านจะเห็นสมควรเถอะคะ”

เสี่ยหงวนยิ้มเป็น เขากล่าวกับเจ้าคุณสีหราช ๑

“เป็นอันว่าแม่แจ้วแกไม่ขัดข้องแล้วถึงได้พูดอย่างนี้ ผมกลับไปนี่เตรียมพิมพ์การ์ดเชิญได้แล้วนะครับ เปลี่ยนชื่อแม่แจ้วเสียให้เพราะหน่อย”

“จะเปลี่ยนว่าอย่างไรดีล่ะ”

เจ้าคุณถาม

นิกรพูดขึ้นทันที

“เอาชื่อเดิมแหละครับ แต่ใส่คำว่าแห้วไว้ข้างหลังอีกคำหนึ่ง ชื่อแจ้วแห้วฟังแล้วแจ้วไปเลย ส่วนอ้ายแห้วของผมชื่อศักดิ์แห้ว”

นายเรื่องคนใช้เก่าแก่ของเจ้าคุณสีหราช ๑ ยกดาบใหญ่ใส่ขวดวิสกี้โซดา กับแก้ว และแก้วเหล้าเดินเข้ามาในห้องโถง มีเด็กหนุ่มหนุ่มถือดาบใส่จานกับแก้ว 2 จานตามเข้ามาด้วย

“เชิญ – ตามสบายนะคุณกิมหงวน และคุณนิกร นี่ถือว่าเป็นกันเองไม่ต้องเกรงใจ ฉันตั้งใจจะไปคุยกับเจ้าคุณทั้งสอง และคุณหญิงวาดหลายวันแล้วก็หาเวลาว่างได้ยากเต็มทน พอเย็นมีแขกมาหาแน่นบ้านทุกวันนี้”

พูดจบท่านก็ผสมวิสกี้โซดาส่งให้กิมหงวน และนิกรคนละแก้ว

นิกรหันมายิ้มกับแจ้ว

“ขอมะขามเปียกให้ฉันสักปิ่นเถอะนะน้องสาว เอาเกลือมานิดหน่อยนะ ถ้าได้มะคันดิบ ๑ ยิ่งดี”

แจ้วรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นเดินก้อมตัวออกไปจากห้อง สักครู่หล่อนก็นำมะขามเปียก และเกลือป่นมาให้นายจอมทะเล้นตามความประสงค์ เจ้าคุณสีหราช ๑ กล่าวกับสองสหายอย่างเป็นทางการ

“สำหรับแจ้ว ฉันไม่ขัดข้องอะไรหรอกคุณ แต่ต้องปรึกษาหารือกับคุณหญิงเขาดูก่อน ขณะนี้คุณหญิงเขาไม่อยู่เสียด้วย ถ้าคุณหญิงเขาดตกลงก็ไม่มีปัญหา”

“ว่า”

อาเสี่ยคราง

“ได้เท่ากัวเมียด้วยหรือครับนี่”

“แล้วกัน”

เจ้าคุณสีหราช ๑ พูดเสียดๆ

“ในโลกนี้ยังมีอะไรอีกที่น่ากลัวยิ่งไปกว่าเมียของเรา”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

“สำหรับผมไม่เคยกลัวเมียเลยครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ยังงั้นระอะ แต่ฉันทราบว่าคุณถูกคุณนวลซ้อมบ่อยๆ บางทีก็ปากคอปลิ้น

เป็นครุฑ”

พูดจบท่านก็หันมาทางเจ้าสาวใช้เก่าแก่ของท่าน

“เอ็งจะไปทำอะไรก็ไปเถอะ เป็นอันว่าเอ็งเตรียมตัวมีผัวได้แล้ว”

สาวใช้ตะอาวจนหน้าแดง หล่อนรีบลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากห้องโถงทันที ต่อจากนั้นเจ้าคุณสีหราช ฯ และสองสหายก็ดื่มเหล้า และสนทนากันอย่างครั้นเครง เจ้าคุณสีหราช ฯ เป็นผู้ใหญ่ที่ใจดีมาก ปราศจากการถือเนื้อถือตัว ส่วนคุณหญิงของท่านก็เช่นเดียวกัน

คุณหญิงเนื่อง สีหราชเกรียงศักดิ์ ไม่ยอมตกลงในเรื่องเจ้าสาวใช้เก่าแก่ของท่าน คุณหญิงบอกกับสองสหายว่า

“แจ้วเป็นเด็กในบ้านที่ฉันเลี้ยงดูมาแต่เล็กแต่น้อย ฉันจะไม่ขัดข้องอะไรหรอก แต่ขอให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และคุณหญิงวาดเป็นผู้ใหญ่มาสู่ขอแจ้วกับเราดีกว่า ฉันเลี้ยงแต่เพียงเท่านั้นแหละ ส่วนเงินทองไม่มีการเรียกร้องอะไร เพราะฉันกับเจ้าคุณของฉันกำลังมีโครงการระบายนาวาไพร่ข้าเก่าแต่เลี้ยงออกจากบ้าน เนื่องจากค่ากินอยู่มันแพงขึ้นทุกวัน เลี้ยงไม่ไหว สาวใช้ของฉันแจ้วเป๊ะมาขอฉันให้ทั้งนั้น ขอให้เป็นคนดีก็แล้วกัน เมื่อสองสามวันก็ยกให้แขกตัดหญ้าไปคนหนึ่ง”

เมื่อเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ทราบเช่นนี้ ท่านก็ชวนคุณหญิงของท่านไปที่บ้านเจ้าคุณสีหราช ฯ ในตอนบ่ายวันหนึ่งในฐานะเป็นเจ้าเก่าแก่ของเจ้าแก้ว การสู่ขอแจ้ว หรือแจ้วแห้วได้ตกลงกันเรียบร้อยในวันนั้นเอง

“ดิฉันขกนังแจ้วของดิฉันให้ฟรี”

คุณหญิงเนื่องพูดอย่างสปอร์ท

“ดิฉันไม่ได้เลี้ยงนังแจ้วไว้เพื่อเป็นสินค้า ขอให้เจ้าคุณกับคุณหญิงจัดการตามประเพณีก็แล้วกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า

“ขอบคุณมากเขี้ยวรับคุณหญิง เป็นอันว่าเราจะได้เป็นแผ่นหนังผืนเดียวกันแล้ว”

เจ้าคุณสีหราช ฯ ทำหน้าขบถ

“ทำไมเจ้าคุณถึงพูดอย่างนี้ มีแต่เขาว่าเป็นแผ่นทองอันเดียวกัน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะชอบใจ

“แผ่นทองหมายถึงลูกหลานของเรา ส่วนแผ่นหนังหมายถึงสาวใช้ หรือคนใช้ของเรา”

คุณหญิงเนื่องหัวเราะลั่น

“ถูกแล้วค่ะ เจ้าคุณเข้าใจเปรียบเทียบมาก”

แล้วทำสนกัหันมายิ้มกับคุณหญิงวาด

“เราจะจัดการให้เด็กของเราแต่งงานกันเมื่อไรดีละคะคุณหญิง”

คุณหญิงวาดนั่งคิดอยู่สักครู่

“แต่งงานศุกร์ที่ 28 เดือนนี้ดีไหมคะ จะได้มีเวลาเตรียมตัวสัก 10 วัน”

คุณหญิงเห็นว่า

“ดีเหมือนกันค่ะ เป็นอันว่าเจ้าคุณของดิฉันจะเป็นเจ้าภาพฝ่ายนางแจ้ว และเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ เป็นเจ้าภาพฝ่ายนายแห้ว อ้อ – ดิฉันต้องขอตกลงไว้เสียก่อนนะค่ะ ต่อไปจะได้ไม่ผิดพ้องหมองใจกัน”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

“ตกลงยังงัยอีกคะคุณหญิง”

คุณหญิงเห็นว่า

“ถ้าหากว่าลูกของนางแจ้วคนแรกเป็นผู้ชาย ดิฉันขอนะคะ ดิฉันจะเอามาเลี้ยงเอง อยากได้ ลูกผู้ชายลูกบุญธรรมมานานแล้ว”

คุณหญิงวาดทำหน้าซอบกล

“ไม่ขัดข้องเลยคะ ดิฉันทูนหัวให้เลย อ้ายแห้วจะมีลูกกับแม่แจ้วสักกี่โหล ขอให้คุณหญิงเอามาเลี้ยงเถอะคะ เรื่องเด็กดิฉันไม่คิดที่จะเลี้ยงอีกแล้ว ที่บ้านพวกคนใช้ของดิฉันมีลูกกันกระจอบแหวนกหูจนแทบจะทนไม่ไหว ตกลงคะคุณหญิง แต่ว่าถ้าลูกแฝดดิฉันเอานะคะ”

คุณหญิงเนื่องขมวดคิ้วข่นแล้วเอียงคอมยิ้ม

“ได้หรือคะ ดิฉันเป็นฝ่ายผู้หญิงดิฉันต้องเอาลูกแฝดซี่คะ ดิฉันอยากได้มานานแล้ว”

คุณหญิงวาดชักไม่พอใจ

“เอ – เรื่องนี้ทำมันจะยุ่งเสียแล้วละคะ ถ้าเจ้าแห้วมีลูกแฝดเราจะต้องพิพาทกันแน่นอน ที่ถูกต้องเป็นสิทธิ์ของดิฉัน เพราะเจ้าแห้วเป็นคนของดิฉัน และเป็นคนสร้างพลเมือง”

คุณหญิงเนื่องพูดขึ้นทันที

“ก็มันแจ้วของดิฉันเป็นคนให้กำเนิดเด็กนี่คะ ลูกของนางแจ้วดิฉันจะต้องมีสิทธิ์มากกว่าคุณหญิง”

“ว่า

เจ้าคุณสีหราช ๑ เอ็ดตะโรขึ้น

“ยังไม่ทันจะแต่งงานกันเลย ทะเลาะกันเรื่องลูกเสียแล้ว ให้มันแต่งงานกันก่อนเถอะ เมื่อมันมีลูกออกมา ใครอยากได้ก็พูดจาหรือกันทีหลัง”

คุณหญิงเนื่องทำตาเขียวกับเจ้าคุณสีหราช ๑

“เราต่างฝ่ายต่างเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะทะเลาะเบาะแว้งกันเหมือนเด็ก ๆ ได้หรือคะ มีอะไรต้องพูดกันให้รู้เรื่องก่อน สำหรับนางแจ้วถ้าลูกคนแรกเป็นผู้ชาย หรือลูกแฝดก็ต้องเป็นสิทธิ์ของดิฉันอย่างไม่มีปัญหา”

คุณหญิงวาดพูดโพล่งขึ้นทันที

“เอาเถอะคะ ถ้าอ้ายแห้วมีลูกเป็นผู้ชาย ดิฉันยกให้คุณหญิง แต่ถ้าเป็นลูกแฝด หรือลูกกรอกแล้ว เป็นตาอย่างไรดิฉันก็ยอมให้คุณหญิงไม่ได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ พยักหน้ากับเจ้าคุณสีหราช ๑

“เราไปคุยกันในห้องโถงดีกว่าครับเจ้าคุณ ปล่อยให้คุณหญิงของเราโต้เถียงกันในเรื่องลูกเจ้าแห้ว และแม่แจ้วเสียก่อน อย่างช้าคงไม่เกินสามสี่ชั่วโมงก็จะตกลงกันได้”

เจ้าคุณสีหราช ๑ เห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีครับ เข้าทำนองแพะยังไม่ทันจะเลี้ยง ต้นไม้ยังไม่ทันจะปลูก เจ้าของแพะกับ เจ้าของต้นไม้ทะเลาะกันเสียแล้ว”

พูดจบท่านก็พยักหน้ากับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ แล้วพากันลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องรับแขก

ในที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับเจ้าแก้ว และแจ้วก็ตกลงกันโดยเรียบร้อยเป็นที่พอใจของท่านผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย ต่างกำหนดพิธีมงคลสมรสระหว่างนายศักดิ์แก้ว กับแจ้วแหวนในวันศุกร์ที่ 28 เดือนนี้ที่บ้าน “พัชรารักษ์”

พอถึงวันงาน บ้าน “พัชรารักษ์” ก็มีการเคลื่อนไหวกันอย่างคึกคัก เจ้าภาพได้ออกบัตรเชิญแขกผู้มีเกียรติมารดน้ำอวยพรในราว 50 คน ส่วนแขกกินเลี้ยงซึ่งเป็นมิตรสหายของเจ้าบ่าว และเจ้าสาวมีประมาณ 60 คน โดยมากเป็นพวกคนใช้ชายหญิงบ้านใกล้เคียงนั่นเอง

พิธีรดน้ำพระพุทธรูป และประสาทพรเริ่มในเวลา 17.00 น. ตรงตามฤกษ์ เจ้าคุณสี่ทราช ฯ กับคุณหญิงเนื่อง ได้มาช่วยงานนี้อย่างแข็งแรง ส่วนเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ นั้น ทา, นวดล่อ, ประภา และประไฟก็เห็นคึกคักไปตามกัน

ก่อนเวลา 17.00 น. เล็กน้อย

4 สหายนั่งดื่มเหล้าสรวลเสเฮฮากันในห้องพักผ่อนชั้นบนของตัวตึก ทุกคนแต่งกายแบบสากลเรียบร้อย โดยเฉพาะดร.ดิเรกผูกเน็คไททูลุกระด่าทำทางสง่าผ่าเผยสมกับที่เป็นหัวหน้า ขณะนี้ 4 สหายนั่งดื่มเหล้า และคุยกันเอ็ดตะโร เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็พาตัวเดินเข้ามาในห้องสำราญ ท่านเจ้าคุณแต่งกายแบบไทยเดิม นุ่งผ้าม่วงสีเลือดหมูสวมเสื้อคอตั้งกัณฑ์กระคุม 5 เม็ดเรียบร้อย

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หยดชะงักมองดู 4 สหายอย่างเคือง ๆ

“ยังงักงันไว้ย แอบมากินเหล้าอยู่ที่นี่เอง ได้เวลาจะรดน้ำแล้ว”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“รดก็รดซีครับ ผมไม่ใช่เจ้าบ่าวนี่นา”

เจ้าคุณยกมือเกาศีรษะ

“ก็ลงไปช่วยทำอะไรบ้างซี อย่างน้อยก็ช่วยกันรับแขก แยกเขามาทำให้เต็มบ้านทำเป็นทงไม่รู้ร้อนอยู่ได้ คุณหญิงท่านดำพวงแอกจนเอากระบุงโกยไม่ไหวแล้ว”

เสีหงวนยกแก้วน้ำสี่เหล็องขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้วแล้วพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปไว้ยพวกเรา ลงไปช่วยอ้ายแก้วมันหน่อย จะได้เสียเป็นเมียเป็นผัวกันยังจะให้คนอื่นเขาเดือดร้อนอีก”

ครั้นแล้ว 4 สหายก็ลุกขึ้นยืน พากันเดินออกไปจากห้องนั่งเล่น เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ตามออกไปด้วย ทุกคนลงบันไดมายังห้องโถง เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาดยืนหันรีหันขวางอยู่กลางห้อง พอแลเห็น 4 สหาย คุณหญิงก็เปิดฉากโจมตีทันที ท่านยกมือเท้าสะเอวแล้วเอ็ดตะโรล้นบ้าน

“ไปมุดหัวอยู่ที่ไหนมาวะหา ใจคอกจะไม่ยอมช่วยอะไรกันบ้างเชียวรี”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ จู๊ปากห้ามกรรยาของท่าน

“อย่าเอ็ดไปนำคุณหญิง ขยหน้าแขกเขา เตรียมตัวพาเจ้าบ่าวเจ้าสาวไปนัง

เตียงเถอะ”

นิกรพูดขึ้นด้วยเสียงอ้อแอ้

“เจ้าบ่าวอยู่ไหนครับ ขอให้ผมชมเจ้าบ่าวสักหน่อย”

คุณหญิงวาดมองดูหลานชายจอมทะเล้นของท่านด้วยความหมั่นไส้

“แก 4 คนออกไปหน้าตึก คอยช่วยรับแขกเถอะยะ อีก 5 นาทีเท่านั้นก็ถึงเวลารดน้ำแล้ว จะต้องเริ่มรดน้ำตามฤกษ์ เกินเวลาไม่ได้”

พลก่อกับคณะพรคของเขา

“ไปไว้อย่า ออกไปหน้าตึกเถอะพวกเรา อ้ออ้อ ซักมาเสียแล้ว”

พูดจบเขาก็พาเพื่อนเกลอทั้งสามออกไปจากห้อง

คุณหญิงวาดยกมือจับแขนเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ คนละข้างพาเดินเข้าไปในห้องขวามือซึ่งเป็นห้องพิธี ภายในห้องตกแต่งอย่างงดงาม มีตั้งเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ด้านสุดของห้อง เจ้าแห้วยืนหน้าเขื่ออยู่ในห้องนี้พร้อมด้วยเพื่อนคนใช้ของเขาอีกหลายคนซึ่งทุกคนแต่งกายสาทกลอย่างหรูหรา โดยเฉพาะเจ้าแห้ว ปาล์มบิชสีเทาทั้งชุด เสื้อคอแบะกระดุมสองแถวผูกเน็คไทตาหมากรุกสีฟ้าสลับดำ ผัดหน้าขาววอก หวีผมเรียบร้อย

“เตรียมตัวได้แล้วเจ้าแห้ว”

คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าแห้ว

“อย่าไปไหนนะอยู่นี่แหละ ข้าจะไปตามเจ้าสาว”

พูดขาดคำ เจ้าคุณสีหราช ฯ กับคุณหญิงเนื่องก็พาเจ้าสาวของเจ้าแห้วเข้ามาในห้องพิธี แจ้วแห้วสวมเสื้อกระโปรงวิวาห์ชุดสีขาว มีผ้าคลุมศีรษะประดับดอกไม้ลักษณะท่าทางของแจ้วแห้วเหมือนกับลูกผู้ดีมีสกุล เจ้าสาวของเจ้าแห้วมีที่ทำกระดากอาย และประหม่าไม่น้อย

“ได้เวลาแล้วละครับ คุณหญิง”

เจ้าคุณสีหราช ฯ พูดกับคุณหญิงวาด

“ก็เอาซีคะ เอ้า – แม่แจ้วกับพ่อแห้วนั่งเตียงได้”

หนุ่มสาวต่างขึ้นนั่งบนเตียงสำหรับรดน้ำพระพุทธรูป เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ก็กล่าวกับเจ้า

คุณปัจจนิก ฯ

“เจ้าคุณช่วยสวมมงคลแฝดหน่อยซีครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“ให้เจ้าคุณสีหราช ฯ ดีกว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่กว่าผม รูปร่างก็สูงใหญ่กว่าผม”

แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็กล่าวกับเจ้าคุณสีหราช ฯ

“เชิญสิครับเจ้าคุณ สวมมงคลแฝดได้แล้ว ผมจะได้ออกไปเชิญคุณท้าวใหญ่ขึ้นรดน้ำเป็นคนแรก”

เจ้าคุณสีหราช ฯ เดินเข้ามายืนหน้าเตียง คู่บ่าวสาวนั่งพับเพียบเรียบร้อยนั่งอยู่เคียงกัน เจ้าแห้วกล่าวถามท่านเจ้าคุณสีหราช ฯ เบบ ๆ

“รับประทานรดน้ำหรือยังละครับ”

เจ้าคุณสีหราช ฯ กลืนน้ำลายเอือก

“เดี๋ยวไว้อย่า”

เจ้าแห้วทำหน้าที่กะเรียะกะราด

“รับประทานผมอยากกรดเต็มทนแล้วครับ รับประทานดีใจจนเนื้อเต้น”

แล้วเจ้าแห้วก็หันมายิ้มให้เจ้าสาวของเขา

“อย่ากระดากกระเดื่องเลยแเจ้าจ๋า คินนี่แห้วจะเล่านิทานให้เธอฟัง”

เจ้าคุณสีหราช ฯ หันมาถามคุณหญิงวาด

“มงคลแฝดอยู่ไหนล่ะครับ คุณหญิง เร็วหน่อยครับอีกสองนาที่ 5 โมงเย็นแล้ว เกินเวลาไปจะเสียดาย”

คุณหญิงวาดทำหน้าที่เล็กเล็ก หันมาถามสาวใช้ของท่าน

“มงคลแฝดล่ะนั่งม่อม”

ละม่อมยิ้มเล็กน้อย

“ไม่ทราบนี่เจ้าคะ ดิฉันเห็นคุณหญิงถือลงมากับพานทองใส่สังข์”

“เอ – ตกหายเสียที่ไหนแล้วละมัง ค่ายสายสัญญาณเส้นเล็กนิดเดียวเท่านั้น ทำอย่างไรดีละเอาเสวียนหม้อในครัวมาสวมแทนก่อนไม่ได้หรือ”

เจ้าแห้วสะดุ้งสุดตัว

“รับประทานเมื่อมันลำบากนักก็อย่าสวมเลยครับ รับประทานขึ้นเอาเสวียนหม้อสวมแทนมงคลแฝด พวกแขกคงไม่กล้ารดน้ำผมเป็นแน่ เขาคงนึกว่าเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวคงจะไม่สบายมาก”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ตาไวเหลือบแลเห็นมงคลแฝดตกอยู่ด้านซ้ายของตั่งเก้าอี้ที่ท่านก็เดินไปก้มลงหยิบขึ้นมาเอามาส่งให้เจ้าคุณสีหราช ฯ เพื่อนนายทหารรุ่นเดียวกับท่าน ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายของเจ้าสาว

“เอาสิครับเจ้าคุณ สวมหัวเลย”

เจ้าคุณสีหราช ฯ ยกมงคลแฝดขึ้นสวมศีรษะของเจ้าสาวแล้วก็สวมศีรษะเจ้าบ่าวตามธรรมเนียม คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้วแล้วพูดสัพพอก

“แกต้องพยายามมีลูกแฝดให้ได้ ฉันตกลงกับคุณหญิงน้องไว้แล้ว ถ้าแกมีลูกชายคุณหญิงน้องก็จะเอาไปเลี้ยง แต่ถ้าแกมีลูกแฝดหรือลูกกรอก ฉันจะเป็นผู้ดูแลเลี้ยงเอง”

เจ้าบ่าวทำตาปริบ ๆ

“รับประทานดั่งต่างว่าเป็นกะเทยล่ะครับ”

คุณหญิงวาดตวาดแหวัด

“เป็นกะเทยมึงเลี้ยงเอาเองสิ วิตถารมนุษย์ มีอย่างที่ไหนให้ลูกเป็นกะเทย โตขึ้นก็จะไปเที่ยวร้างที่นั่นที่นี้”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ พุดขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เอา – เตรียมพร้อมได้แล้ว เพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาวอยู่ที่ไหน เข้าประจำที่ ใครเป็นคนแจกของชำร่วยให้แขกไปยืนที่ประตูนั้น แจกคนละถุงเท่านั้น ใครขอสองถุงอย่าให้ ใครไม่มีหน้าที่ออกไปจากห้องนี้ได้เร็วไว้อย่ารำไร ได้ฤกษ์แล้ว”

เสียงนาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ในห้องโถงตึกกังวาน 5 ครั้ง บอกเวลา 17.00 น. ซึ่งตรงกับฤกษ์รดน้ำแล้ว คุณหญิงวาดหันมาพูดกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ อย่างเป็นทางการ

“ได้เวลาแล้วค่ะเจ้าคุณ ออกไปเชิญคุณพี่มาได้แล้ว”

ท่านหมายถึงคุณท้าวใหญ่ พี่สาวร่วมสายโลหิตของท่านซึ่งจะเป็นผู้ร่อนน้ำเป็น

คนแรก

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รับคำ พาตัวเดินออกไปจากห้องพิธี ผ่านห้องโถงออกมาหน้าตึก

ในเวลาเดียวกันนี้เอง บรรดาแขกผู้มีเกียรติทั้งชาย และหญิงซึ่งโดยมากเป็นผู้สูงอายุประมาณ 50 คน ได้นั่งอยู่ในที่นั่งที่สนามหน้าตึก เตรียมตัวที่จะขึ้นมารดน้ำอวยพรคู่บ่าวสาว

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินตรงมาที่ที่นั่งที่หลังนั้นเข้ามาหาสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์คนหนึ่ง ซึ่งนั่งวางท่าอยู่บนเก้าอี้สวมตัวใหญ่พิเศษ ท่านคือคุณท้าวใหญ่ที่สาวของคุณหญิงวาดนั่นเอง คุณท้าวใหญ่แต่งกายภูมิฐานตามแบบไทย คือนั่งขึ้นชกปลายทอง สวมเสื้อฝ้ายกเช่นเดียวกัน ท่าทางของท่านสง่าผ่าเผย

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือไหว้คุณท้าวใหญ่อย่างนอบน้อม

“เชิญครับคุณพี่ ได้เวลารดน้ำแล้ว”

คุณท้าวใหญ่มิเล็กน้อย

“จะให้ลิ้นรดน้ำเป็นคนแรกหรือคะเจ้าคุณ”

“ครับ – ถูกแล้ว คุณพี่เป็นผู้ที่มีอาวุโสที่สุดในที่นั่งนี้ เชิญซีครับ”

คุณท้าวใหญ่ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน เจ้าคุณปัจจนิกเดินนำหน้าพาท่านขึ้นไปบนตึก เลยเข้าไปในห้องโถง และห้องพิธี เข้าบ่าวกับเจ้าสาวหมอบนึ่งเฉย เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดยืนอยู่ทางซ้ายของห้อง เจ้าคุณสีหราช ๆ กับคุณหญิงเนื่องยืนอยู่ทางขวา คุณท้าวใหญ่ตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าคู่บ่าวสาว ชายกลางคนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้จัดการผลประโยชน์ของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขึ้นพานทองใส่สังข์ให้คุณท้าวใหญ่อย่างนอบน้อม คุณท้าวใหญ่หยิบสังข์ออกมาจากพานทอง หยคน้ำสังข์ลงบนมือคู่บ่าวสาวแล้วให้พรเบา ๆ

“ขอให้เจ้าสองคนมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ เอะนะ สำหรับเจ้าแห้วข้าขอเตือนว่า ต่อไปนี่เจ้าจะเป็นผู้หลักผู้ใหญ่แล้ว ขอให้เลิกสูบบุหรี่อย่างเด็ดขาด”

คุณท้าวใหญ่วางสังข์ลงบนพานทอง แล้วเดินเข้ามาหาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาด

“จัดงานได้เรียบร้อยดีนี่เจ้าคุณ แต่ว่าแขกน้อยไปหน่อย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พูดยกับคุณท้าวใหญ่อย่างนอบน้อม

“ผมไม่ได้เชิญแขกมากมายหรอกครับคุณพี่ เชิญแต่เฉพาะเพื่อนฝูง และญาติมิตรเท่านั้น ถึงเจ้าคุณสีหราช ๆ ก็เช่นเดียวกัน”

คุณหญิงวาดวิ่ง ไปจูบมือพาเจ้าคุณสีหราช ๆ กับคุณหญิงเนื่องมารู้จักกับพี่สาวของท่าน ต่างฝ่ายต่างทักทายโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี สักครู่หนึ่งคุณท้าวใหญ่ก็เดินออกไปจากห้องพิธีเพื่อให้แขกอื่น ๆ ผลัดเปลี่ยนกันเข้ามารดน้ำอวยพร เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตามออกไปส่งคุณท้าวใหญ่

ต่อจากนั้น บรรดาแขกผู้มีเกียรติก็ค่อย ๆ กันเข้ามารดน้ำคู่บ่าวสาวตามลำดับอาวุโส เจ้าแห้วกับแจ้วแหวพลบปลื้มใจเหลือที่จะกล่าว ต่างนึกไม่ถึงว่าตนจะมีโอกาสอันดีงามได้แต่งงานกันอย่างหรูหราเช่นนี้

อาลัยกิมหงวนเดินนำหน้าพาพลกับนิกร และคร.ดิเรกเข้ามาในห้องพิธีด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เจ้าคุณสีหราช ๆ ยิ้มให้ 4 สหาย

“เชิญ เชิญ”

กิมหงวนเดินเข้าไปรดน้ำเป็นคนแรก เขาเอื้อมมือหยิบสังข์จากผู้จัดการผลประโยชน์ของเจ้าคุณปัจฉิม ๑ แล้วหันมาถามพลเบา ๑

“รดขังใจวะ เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งเคยรดน้ำคู่ว่าสาววันนี้แหละ”

พลเบา

“รดลงบนมือนั่นแหละ”

กิมหงวนหัวเราะ

“แต่งงานแบบคนไทยสู้แบบจีนไม่ได้”

พูดจบเขาก็ยกสังข์ขึ้นรดฝ่ามือซ้ายของเขา

คุณหญิงวาดร้องเอ็ดตะโร

“เฮ้ย รดมือเจ้าบ่าวเจ้าสาวสิโว้ย ไม่ใช่รดมือแก”

อาเสี่ยสะดุ้งเฮือก หันมาทำตาเขียวกับนายพัชราภรณ์

“แล้วก็ไม่บอกด้วยว่ามีมือใคร บอกว่ารดมือกันก็ดีกว่ารดมือกันนะซี”

พลหัวเราะอย่างขบขัน

“รดมือแกหาหอกอะไรเล่า แกแต่งงานกับเขาด้วยเรอะ อย่ารำไรโว้ย แจกอีกหลายคนกำลังรอเข้ามารดน้ำ”

กิมหงวนหยดน้ำสังข์บนมือเจ้าบ่าว และเจ้าสาว แล้วเขาก็กล่าวคำอวยพรด้วยเสียงหนักแน่น

“ขอให้มีความสุขความเจริญหัวปีท้ายปีช่วยกันสร้างชาติด้วยความมานะอดุสาหะ พลเมืองไทยจะได้เพิ่มจำนวนขึ้น”

แล้วกิมหงวนก็วางสังข์ลงบนพานเงิน

นิกรปราดเข้ามารดน้ำคู่ว่าสาวต่อไป เขาเอื้อมมือหยิบสังข์ขึ้นมาถือ แล้วยกขึ้นดื่มเพราะรู้สึกหิวน้ำ

“เฮ้ย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ตะโกนลั่นห้อง

“ดั้นกินเข้าไปแล้ว น้ำนั้นสำหรับรดให้คู่ว่าสาว แล้วกัน กินเข้าไปทำไม”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขึ้น

“ก็มันหิวนี่ครับ ไม่เห็นมีใครเอาน้ำ หรือน้ำอัดลมมาให้พวกเรากินบ้างเลย”

แล้วนิกรก็หันมายิ้มกับคู่ว่าสาว

“ยังไง แม่แจ้วแหว ระวังตัวให้คืนาเดี๋ยวจะหาว่าไม่บอก”

คร.ดิเรกยกมือตบหลังนายจอมทะเล้นก่อนข้างแรง

“ไม่ใช่เวลาที่แกจะมาพูดเล่นโว้ย รีบรดน้ำให้พรเสีย อย่าให้คนอื่นเขาต้องเสียเวลารอคอยแก่เลย”

นิกรยกสังข์ขึ้นจะรดน้ำ แต่แล้วด้วยความชุ่มซำมของเขา นายจอมทะเล้นก็ปล่อยสังข์หลุดจากมือโดยไม่มีเจตนา คุณหญิงวาดกับคุณหญิงเนื่องร้องอุทานขึ้นมาพร้อมกัน

“คุณพระช่วย”

“เพี้ยง”

สังข์ซึ่งเป็นเปลือกหอยหุ้มทองคำแต่ละเม็ด เข้าบ่ากับเจ้าสาวหน้าซัดเผือด เพราะเปรียบเหมือนนางร้ายที่ปรากฏให้เห็นว่า ชีวิตวิวาห์จะไม่ราบรื่นเสียแล้ว คุณหญิงวาดตอบอกผาง

“ตายแล้วอายกร ทำไมแกถึงซุ่มซ่ามอย่างนี้หา”

พูดพลางเดินเข้ามายกกำปั้นทุบหลังหลานชายท่านดังสนั่นหวั่นไหว

“สังข์แตกแล้วจะทำอย่างไรกัน”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ ก็มลงมองดูสังข์ซึ่งแตกออกเป็นหลายเสี่ยง

“ผมไม่ได้แก้มองเลยครับ พอยกขึ้นจะรูดมันลั่นหลุดมือไปเอง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เอ็ดตะโรลั่น

“แล้วจะทำยังไงกัน แยกอีกตั้งหลายคนยังไม่ได้รูดนี้”

คุณหญิงโกรธหลานชายของท่านเหลือที่จะกล่าว หันมาพูดกับคุณหญิงเนื่อง

“ที่บ้านมีสังข์อีกไหมคะ”

คุณหญิงเนื่องสั่นศีรษะ

“ไม่มีหรอกค่ะ สังข์ตัวที่ตกไปนี่ดิฉันก็ขอยืมมาจากคุณหญิงเฉลา”

คุณหญิงวาดนั่งคิด

“ถ้ายังงั้นคุณหญิงกันแยกไว้ก่อนนะคะ อย่าเพิ่งให้ใครเข้ามารูดนี้”

พูดจบท่านก็หันมาทางนายจอมทะเล้นแล้วพูดกับนิกรอย่างเป็นทางการ

“เร็ว – ขึ้นไปบนตึกหาภาชนะอะไรมาแทนสังข์ให้ได้ แกนี่มันซุ่มซ่ามลั่นดีทีเดียว อยู่ดี ๆ ก็

มาทำลายพิธีเขา”

นายการุณวงศ์ถอนหายใจหนัก ๆ

“เอาขันเงินมาแทนสังข์ได้ไหมล่ะครับ”

คุณหญิงวาดทวาดแว้ด

“มีธรรมเนียมที่ไหนวะใช้ขันเงินแทนสังข์”

นิกรชักฉิว

“แล้วยังงั้นเอาอะไรล่ะครับ”

“ไม่รู้ละ แยกไปหามาให้ได้ก็แล้วกัน”

นิกรบ่นพิมพ์พาดำเดินออกไปจากห้องพิธี คุณหญิงเนื่องรีบออกไปหน้าห้องบอกกับพวกแยกให้ทราบที่เกิดอุบัติเหตุสังข์สำหรับรดน้ำตกแตกขอให้พวกแยกเสีเวลารอกอยสักประเดี๋ยวนะ เวลาผ่านไป

ในราว 5 นาที นิกรก็พรวดพราดเข้ามาในห้อง มือขวาของเขากถือกระบอกลด คี.ดี.ที. อันกะทัดรัด นายจอมทะเล้นวางกระบอกลดคี.ดี.ที. ลงบนเตียงคู่บ่าวสาว เจ้าแก้วกับเจ้าแห้วสะอื้นเสียงสุดตัว คุณหญิงวาดอ้าปากหาว

“อายกร”

ท่านอุทานเสียงหัวเราะ

“นี่แกจะให้แยกใช้กระบอกลดยากันยุ่งฉีดเจ้าแก้วกับแม่เจ้ายังงั้นระอะ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ก็ไม่มีอะไรนี่ครับ ไซ้แก๊ซัดไปก่อนคงจะได้ ผมเอาน้ำอบอย่างดีผสมกับน้ำมาจมนเต็ม ให้
แขกฉีกคนละนิดหน่อยพอเป็นพิธีเท่านั้น”

คุณหญิงเนื่องทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“ออกแขกแน่ ถ้ายังงี้ละก็เขาไม่เรียกว่ารดน้ำแล้วละคุณนิกร”

นายจอมทะเล้นหันมายิ้มกับคุณหญิงเนื่อง

“แล้วเรียกว่าอะไรล่ะครับ”

“เขาเรียกว่าฉีกน้ำ”

เจ้าคุณสีหราช ๆ ว่า

“เอาเถอะน่า คุณหญิง ขอให้พิธีผ่านไปให้เรียบร้อยก็แล้วกัน จีนร่ำไปประเดี๋ยวแขกเขาหนี
กลับหมด”

แล้วท่านก็หันมายิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เพื่อนเก่าของท่าน

“เชิญแขกออกไปได้แล้วครับเจ้าคุณ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถอนหายใจเอือกใหญ่ บ่นพึมพำแล้วพูดกับพล

“เอา – แกกับดิเรกรดน้ำให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวเสียซี อาจะเชิญแขกที่ยืนเข้าคิวอยู่หน้าห้องให้เข้า
มารดน้ำ”

นิกรว่า

“ได้วีซีครับ เมื่อกี้ผมยังไม่ได้รับน้ำ พอขยับสังข์ก็หลุดจากมือตกแตก ในฐานะที่เจ้าแห้ว
เป็นคนใช้เก่าแก่ของผม ผมต้องรดน้ำอวยพรให้ตามธรรมเนียม”

นิกรยกกระบอกลีด ดี.ดี.ที. ขึ้นมาถือแล้วฉีดใส่หน้าเจ้าแห้ว และเจ้าสาว

“ขอให้มีความสุขความเจริญทั้งสองคน อายุ, วรร โณ, สุขัง, พลัง, สดงค์”

พลเอื้อมมือรับกระบอกลีดดี.ดี.ที. จากนายจอมทะเล้นแล้วเขาก็ฉีดหน้าเจ้าบ่าวเจ้าสาว ทำให้
เจ้าบ่าวจามออกมาดัง ๆ ขณะที่นายพัชราภรณ์ได้กล่าวคำพร

“ฮาด – อะเอ๊ย

ทุกคนที่อยู่ในห้องต่างหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กัน เจ้าแห้วบ่นกระปอดกระแปด

“รับประทานงานแต่งงานของผมพิสดารที่สุดในโลก เป็นรายแรกที่ใช้การฉีกน้ำแทนการรด
น้ำ รับประทานพอเสร็จพิธีผมก็ถึงเป็นตะพานตาย”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ หยิบกระบอกลีดดี.ดี.ที. ขึ้นมาถือแล้วพูดกับเจ้าแห้ว

“พิธีแต่งงานที่อื่นเดี๋ยวนี้ยิ่งกว่านี้อีกแกล เขาใช้สูบน้ำดับเพลิงฉีดหน้าเจ้าบ่าวเจ้าสาว บางทีก็
ถึงกับหน้าตาแหกไปตามกัน ง่า – ฉันจำได้ว่าครั้งหนึ่ง นางข้าหลวงท่านมหาราชจันทรกุมาร ได้แต่งงานกับ
คหบดีมีชื่อเสียงคนหนึ่ง

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานฉีกน้ำให้ผมเสียก่อนเถอะครับ เอาไว้เล่าให้ผมฟังวันหลังดีกว่า”

นายแพทย์หนุ่มมอฮิม ยกที่ฉีดขากันขึงฉีดหน้าเจ้าแห้วดังฟูด แล้วหันมาฉีดหน้าเจ้าสาวเต็มรัก

“ข้าพเจ้าดอกเตอร์ดิเรก ขอกล่าวคำอวยพรด้วยจริงใจ พรใดที่เป็นพรอันประเสริฐ และความ
ปรารถนาในสิ่งที่ดีงามทุกประการของจงประสบแก่คู่บ่าวสาวตลอดไป ไซ้ไซ้”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก

“ไม่ต้องไขว่ไขว่ ไขว่ไขว่เขาไว้รื่องเวลากินเลี้ยง แต่พวกเรามาหวังในเรื่องที่จะกินเลี้ยงกับเขาในวันนี้แล้ว เพราะเราเป็นผู้ใหญ่เขาเชิญแต่เพียงรดน้ำเท่านั้น”

นายแพทย์หนุ่มส่งเครื่องคิดดี.ดี.ดี. ให้ผู้จัดการผลประโยชน์ของพ่อตาของเขา ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็เชิญแขกที่ยืนออกันอยู่หน้าห้องพิธีผลัดเปลี่ยนกันเข้ามาจืดน้ำ และอวยพรให้แก่คู่บ่าวสาว ซึ่งทำให้แขกทุกคนแปลกใจไปตามกันเมื่อได้เห็นพิธีแต่งงานที่ประหลาดที่สุดในโลก

เมื่อพวกแขกรดน้ำเสร็จแล้ว เจ้าคุณสิหราช ๆ กับคุณหญิงเนื่อง เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ได้จืดน้ำอวยพรให้คู่บ่าวสาวตามธรรมเนียม นันทพานวลล่อ กับประภา และประไพเข้ามาในห้องพิธีด้านหลังเพื่อน 4 นางต่างจืดน้ำ และอวยพรให้เจ้าแก้วกับเจ้าแห้ว

พิธีรดน้ำและประสาทพรสิ้นสุดลงในเวลา 17.30 น. พวกแขกที่ได้รับเชิญมาในงาน ต่างย่อย ๆ กันลากลับบ้าน เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวถูกเพื่อนฝูงสัพพอกหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน เสียงกระแอมไอดังลั่นไปหมด ใคร ๆ ต่างชมเปาะว่าเจ้าสาวของเจ้าแห้วสวยเรียบ ๆ น่าเอ็นดู

คืนวันนั้นเอง เจ้าภาพได้จัดให้มีการกินเลี้ยงอาหารค่ำแบบโต๊ะจีนแก้มิตรสหายของบ่าวสาวที่สนามหน้าตึก “พัชรภรณ์” นั้นเอง โต๊ะอาหารราว 10 โต๊ะตั้งอยู่เรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย การกินเลี้ยงเป็นไปอย่างสนุกสนาน ส่วนท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรค 4 สหายรับประทานอาหารกันอยู่ในห้องโถงของตัวตึก การเลี้ยงสิ้นสุดลงไปในเวลาประมาณ 20.30 น. มิตรสหายของเจ้าบ่าวเจ้าสาวต่างย่อย ๆ กันลากลับ

ก่อนเวลาส่งตัวเล็กน้อย 4 สหายได้พากันเข้าไปในห้องพิธี ต่างแลเห็นเจ้าแก้วกำลังยืนชมของขวัญประมาณ 50 ห่อหรือชิ้นตั้งอยู่เต็มโต๊ะ เสียงทักท้วงให้แจกันทองคำหนัก 30 บาท คุณท้าวใหญ่ให้เงินไปใหญ่มีพานรอง เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดให้เครื่องรับวิทยุ 8 หลอดหนึ่งเครื่อง เจ้าคุณสิหราช ๆ กับคุณหญิงเนื่องให้พัดลมตั้งขนาด 15 นิ้วหนึ่งเครื่อง พล พัทธภรณ์ให้ปากกาและดินสอปลอกทองหนึ่งชุด นิกรให้เครื่องโกนหนวดไฟฟ้า และยาระงับกลิ่นจี้กัระแร่ คร.ดิเรกให้เครื่องสำอางราคาแพงหนึ่งชุด เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ให้นำพิลาซื้อมือชั้นเยี่ยมแก่เจ้าบ่าว และเจ้าสาวคนละเรือน นวลล่อให้ผู้เขียนขนาดจิวหนึ่งคู่เหมาะสำหรับสองคนตัวเมีย นันทาให้เชือกหนึ่งฉบับเส้นส่งจ่าย 2,000 บาท ประภาให้ตุ๊กตากระต๊อดพร้อมด้วยขาต่าง ๆ หนึ่งคู่ ประไพให้ออร์แกนอิตาลีหนึ่งเครื่อง

เจ้าแห้วกล่าวกับเจ้าพุ่มเพื่อนคนใช้ของเขาเบา ๆ ไม้รู้ว่า 4 สหายยืนอยู่ข้างหลัง

“เฝ้าให้ดินะไว้อัยพุ่ม แจกันทองคำของอาเสี่ยแก่ต้องระวังให้มาก สำคัญคุณนิกรเท่านั้น”

นายจอมทะเล้นทำคอย่น เดินเข้ามาขมมือเขกศีรษะเจ้าบ่าวเต็มแรงเกิด

“นี่แน่ะ”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก หันควับมาทางนิกรแล้วยิ้มแห้ง ๆ รีบขมมือไหว้

“อ๊ะ อ๊ะ ผมพุดเล่น ๆ นะครับ รับประทานคุณเข้ามาเมื่อไหร่ไม่ยกทราบ”

นิกรชักฉิว

“เดี๋ยวก็จะตะเข้าให้เท่านั้นเอง แจกันทองคำของขวัญของแค้นะราคาไม่กี่สตางค์หรอก ฉันทันไม่อยากได้หรอก”

เจ้าแห้วมองดูเจ้านายของเขาอย่างชื่นใจ

“รับประทานผมปลื้มใจเหลือเกินครับ ที่พวกคุณเมตตากรุณาผมอย่างสิ้นเหลือ ของขวัญเหล่านี้รับประทานผมจะเก็บไว้เป็นที่ระลึก”

กิมหงวนเดินเข้ามาขยี้คเชียดห่อกระดาษห่อหนึ่งใส่มือเจ้าแห้ว

“เฮ้า – ข้าให้เอ็งเป็นพิเศษ”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขึ้น กระซิบถามอาเสี่ยเบา ๆ

“รับประทานอะไรครับเสี่ย”

เสี่ยหงวนยิ้มเล็กน้อย

“น้ำมันใส่ผมยาร์ดเลย”

เจ้าแห้วทำตาปริบ ๆ

“รับประทานขอบคุณครับ แต่ว่า รับประทานผมไม่เคยใช้ยาร์ดเลยหรือครับ ผมใช้ไบรคริมเป็นประจำ”

อาเสี่ยจู้ปาก

“เออะนะ ข้ามีแกลใจให้เอ็ง เอ็งเก็บไว้ใช้ก็แล้วกัน ก็เพราะข้ารู้ว่าเอ็งใช้ไบรคริมนะซี ข้าถึงซื้อยาร์ดเลยมาให้ วันนี้เป็นวันแห่งความสุขของเอ็ง พวกข้าพลอยตื่นเดินยินดีไปด้วย แจกกันทองคำของข้านะ อย่าเอาไปขายนะโว้ย ถ้าเคือรื้อนเรื่องการเงินเอามาให้ข้า ข้าจะให้เงินเอ็ง แจกกันอันนี้ราคา 13,000 บาท ฝีมือสวยงามมาก ข้าจ้างเขาทำเป็นพิเศษเพื่อให้เป็นของขวัญเอ็ง”

เจ้าแห้วยกมือไหว้กิมหงวนอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณครับ ผมปลื้มใจในพระคุณของพวกเจ้านายจนแทบจะพูดอะไรไม่ถูกแล้ว”

คร.คิเรกยิ้มให้เจ้าแห้ว

“เอ็งมีแผนการที่จะพาเจ้าสาวของเอ็งไปฮันนิมอนที่ไหนหรือเปล่า ได้ยินคุณอาหญิงบอกว่าท่านจะให้เอ็งลาหยุดงาน 2 อาทิตย์”

เจ้าแห้วยิ้มอาฮ ๆ

“รับประทานต้องคิดดูก่อนครับ คินนี่ผมจะลองปรึกษากับน้องแจ้วดู บางทีเราอาจจะไปเที่ยวอเมริกากันได้”

นิกรแยกเขี้ยว ขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว

“โธ – อ้ายเวร ค่าเครื่องบินจากเมืองไทยไปอเมริกาคนหนึ่งหมื่นกว่าบาทแล้ว สองคนไปมา เฉพาะค่าเครื่องบินในราว 50,000 บาท”

เจ้าแห้วหัวเราะเบา ๆ

“ก๊นนนะซีครับ รับประทานถ้าอาเสี่ยออกเงินค่าเครื่องบินไปกลับให้ผมกับน้องแจ้วรับประทานผมไปฮันนิมอนที่อเมริกาแน่ ๆ”

เสี่ยหงวนสั่นศีรษะช้า ๆ

“อย่าเพื่อฝันให้มันมากนักเลยอะอ้ายแห้ว ไปแค่บางแสนหรือหัวหินก็โก้ลมไปแล้ว เอะละสมมติว่าข้าออกค่าเครื่องบินให้เอ็งกับแจ้วเหว เอ็งไปถึงอเมริกาแล้วเอ็งจะเอาเงินที่ไหนใช้จ่าย อย่างจี๋หมูจี๋

หมาวันหนึ่งจะต้องใช้เงินในราว 3,000 บาท เพราะเอ็งกับยายแจ้วแหวนจะต้องทำตัวให้ภาคภูมิในฐานะของนักท่องเที่ยวนะ

เจ้าแห้วเอียงคอมยิ้ม

“รับประทานอาเสียดีต้องออกค่าใช้จ่ายให้ผมอีกด้วยนะซีครับ”

กิมหววนหัวเราะ

“ดีจริงพอมหาจำเริญ แล้วมันคงการอะไรของฉันด้วยล่ะที่ฉันจะต้องจ่ายเงินจำนวนแสนให้แกพาเมียไปฮันนิมูนถึงอเมริกา แกร็กจะดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์แล้ว แก่บางปูสำหรับแกก็คิดมไป เช่าบังกะโลอยู่เจียบ ๆ นอนคุยกันกระหนุงกระหนิง เล่านิทานสู้กันฟังบ้าง ผลัดกันเกาหลังบ้าง เท่านั้นแกก็จะได้รับความสุขอย่างเต็มที่”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ถ้าจะให้ให้น้ำผึ้งพระจันทร์ของแกมีรสหวานขึ้นจริง ๆ แล้ว ไปเช่าโรงแรมแถวหัวลำโพงอยู่ดีกว่า ผู้ที่อยู่ห้องข้างเคียงจะได้มีโอกาสได้ชมบทบาทรักของแกบ้าง”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานไม่ไหวละครับ ห้องหนึ่ง ๆ มีรูตั้งร้อยรู เรื่องโรงแรมฝาไม้ละก็รับประทานผมเช็ดจนตาย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดเข้ามาในห้อง ทำให้การสนทนาหยุดชะงักชั่วขณะท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มให้เจ้าแห้ว

“เฮ้ย ถึงเวลาฤกษ์ส่งตัวแล้วโว้ยเจ้าแห้ว”

เจ้าแห้วอายม้วนตัว

“แหม – รับประทานทำไมถึงเรื้อนล่ะครับ รับประทานผมไม่อยากจะถึงเลย เข้าไปอยู่ในห้องแล้วรับประทานกระดากเจ้าสาวเหลือเกิน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวเราะหึ ๆ

“งั้นเอาไว้ส่งตัวพรุ่งนี้ก็แล้วกัน”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

“เฮ้อ เฮ้อ รับประทานส่งก็ส่งเสียเถอะครับ จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราวกันที”

คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าแห้ว

“ปากว่าตาขยิบ ประเดี๋ยวแม่แก่สั่งให้นอนหง่าวฝ้าห้องเสียสักห้าหกวันหรือก ไปซี เจ้าสาวเขาคอยอยู่แล้ว”

ครั้นแล้ว ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามก็พาเจ้าแห้วออกไปจากห้องพิธี 4 สหายคิดตามไปด้วยในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเจ้าแห้ว

เพื่อให้เกียรติแก่เจ้าแห้วคนใช้เก่าแก่ของท่าน คุณหญิงวาดจึงมอบห้องพิเศษซึ่งเป็นห้องนอนอันหรูหราสำหรับต้อนรับแขกผู้มีเกียรติที่มาจากต่างจังหวัดให้เจ้าแห้วกับแจ้วเป็นห้องนอนชั่วคราว ต่อไปเจ้าแห้วก็จะพาแจ้วไปอยู่ห้องของเขาที่เรือนพักคนใช้ ห้องที่กล่าวนี้อยู่ด้านตะวันออกชั้นบนของตัวตึก

ที่หน้าห้อง นันทา, นวลลออ, ประภา และประไพยืนจับกลุ่มสนทนากันอยู่ เมื่อท่านผู้ใหญ่และ 4 สหายเดินผ่านเฉลียงหลังตึกตรงเข้ามา นันทาก็ปราดเข้ามาหาคุณหญิงวาด

“มีอะไรที่จะใช้พวกหนูอีกไหมคะ”

คุณหญิงยิ้มให้หลานสาวของท่าน

“ไม่มีอะไรแล้วแม่นัน ไปพักผ่อนกันเถอะลูกมาขึ้นแถวกันอยู่ทำไม ง่า – เจ้าสาวอยู่ไหนล่ะ”

นันทามองลงไปทางด้านตะวันตกของตัวตึก

“อยู่ในห้องสำราญค่ะ เจ้าคุณกับคุณหญิงท่านกำลังให้อีวาทเจ้าสาว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นเจ้าไปเรียนท่านที่ชื่อว่า ได้เวลาส่งตัวแล้ว”

พุดจบท่านก็หันมาทางเจ้าบ่าว

“ไป – อ้ายเห้ว เข้าไปอยู่ในห้องก่อน”

เจ้าเห้วทำท่ากระดากกระเดื่อง

“รับประทานช่วยจงกระผมหน่อยซีครับ รับประทานอีกไซ้ตจันเงินไม่ไหวแล้ว”

คุณหญิงวาดยกมือขวาจับหูเจ้าเห้วพาเดินเข้าไปในห้อง เจ้าคุณปัจจนิก ฯ พา 4 สหายเข้าไปด้วย ส่วนนันทา, นวลลออ, ประภา และประไพต่างแยกกันไปห้องนอนของหล่อนเพราะไม่มีอะไรที่จะต้องทำอีกแล้ว

ภายในห้องที่จัดไว้สำหรับคู่บ่าวสาว ใหญ่โตกว้างขวางมาก เต็มจนนอนขนาด 5 ฟิตตั้งอยู่ทางขวามือของห้องนอน เป็นเตียงไม้พ่นเร็กเกอร์แบบทันสมัย เครื่องประดับทุกชิ้นในห้องนี้ล้วนมีราคาแพงทั้งสิ้น ตามปกติเจ้าเห้วเป็นผู้รับผิดชอบทำความสะอาดห้องนี้ แต่คืนนี้เขามีโอกาสได้นอนบนเตียงนอนอันอ่อนนุ่ม ซึ่งมีผ้าปูนอนขาวสะอาด นอกจากนี้ยังมีสิทธิอิสรภาพทุกสิ่งทุกอย่าง

เจ้าเห้วทรุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมปูพื้น 4 สหายนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ นั่งบนเก้าอี้ชุดรับแขกซึ่งอยู่ในห้องนอนอันกว้างขวาง ด้านขวามือของห้องเป็นห้องน้ำขนาดใหญ่ มีอ่างอาบน้ำ อ่างล้างหน้า ห้องส้วมชั้นที่หนึ่ง ชักโครกปรี๊ดเดียวเกลี้ยงเลย

สักครู่หนึ่ง เจ้าคุณสีหราช ฯ กับคุณหญิงเนื่องก็พาเจ้าสาวเดินเข้ามาในห้อง แจ้วเหวของเจ้าเห้วสวมเสื้อกระโปรงชุดสีฟ้าแก่ แต่งหน้าและแต่งผมเรียบร้อย ทาปากแดงแจ๊ดเหมือนกับกินเลือดใครมา ทำทางของแจ้วเหวเต็มไปด้วยความกระดากอายอย่างยิ่ง

“แจ้ว”

นิกรพุดเสียงยานคาง

“นี่ถึงพ่อแก้วแม่แก้วไว้ให้คืนะอีหนู”

“อู๊ย”

คุณหญิงวาดอุทานขึ้น หันมาทำตาเขีวกับนายจอมทะเล้น

“พุดตะหวักตะบวยอะไรก็ไมรู้อ”

คุณหญิงเนื่องประคองแจ้วเหวให้นั่งลงข้างเจ้าเห้วแล้วท่านกับเจ้าคุณสีหราช ฯ ก็ทรุดตัวนั่งบนโซฟาริมหน้าต่าง เจ้าคุณสีหราช ฯ หันมายิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ

“เจ้าคุณครับ ก่อนจะส่งตัวเจ้าสาวให้เจ้าบ่าว เจ้าคุณกับคุณหญิงขึ้นไปนอนบนเตียงเสียหน่อยซีครับ จะได้เป็นศุภนิมิตอันดีงามของเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่จะอยู่ร่วมรักร่วมชีวิตกันยืนนานเหมือนเจ้าคุณกับคุณหญิง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พยักหน้าช้า ๆ และหันมาทางเมียรักของท่าน

“เอาเคล็ดหน่อยคุณหญิง”

ท่านทั้งสองหัวเราะคิกคัก แล้วลุกขึ้นพากันเดินไปที่เตียงนอน เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิง
วาดต่างลงนอนบนเตียงนั้น

อาเสียพูดขึ้นเบา ๆ

“จูบกันเสียหน่อยซีครับ เอาน่า”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงวาด รีบพรวดพราดลุกขึ้น คุณหญิงก้อนเสียหงวนทันที

“แกจะเข้าโลงแล้วยังจะให้จูบกันอีก”

กิมหงวนหัวเราะ

“เป็นอะไรไปล่ะครับ”

ประมุขบ้าน “พัชราภรณ์” ทั้งสองท่านพากันมานั่งเก้าอี้ตามเดิม ภายในห้องนอนเงียบกริบ
เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวนั่งก้มหน้าก้มหน้า เจ้าคุณสีหราช ฯ ให้โอวาทคู่บ่าวสาวตามธรรมเนียม

“ขอให้เจ้าทั้งสองคน จงรักกันถนอมกัน อยู่ร่วมรักกันไปจนกว่าจะแก่เท่าตายจากกันไป ข้า
ขอฝากแจ้วด้วยนะแจ้ว แจ้วมันเพิ่งแตกเนื้อสาวเมื่อวันสองวันนี้เอง มันไม่สู้จะเข้าอกเข้าใจอะไรหรอก ผิดพลั้ง
ก็จงว่ากล่าวสั่งสอนอย่าถึงกับตบตีกัน”

เจ้าแจ้วยิ้มหวานจ้อย

“รับประทานมันใจเถอะครับ กระผมจะรัก และเทิดทูนแจ้วแห้วให้เหมือนกับแม่บังเกิดเกล้า
ของผมทีเดียว”

คุณหญิงเนื่องหัวเราะชอบใจ

“นั่น มันต้องอย่างนั้น โบราณว่าเมียดีก็เหมือนกับแม่ หัวดีก็เหมือนกับลูก”

4 สหายสะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กัน นิกรสอดขึ้นเบา ๆ

“หัวดีก็เหมือนอย่างพ่อซีครับคุณหญิง”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ จูบปาก โบกมือห้ามนิกรไม่ให้พูดอะไร เพราะเป็นเวลาทีที่ผู้ใหญ่ของเจ้าบ่าว
และเจ้าสาวกำลังอบรมสั่งสอน และมอบตัวให้เป็นคู่เป็นเมียกัน

เจ้าคุณสีหราช ฯ ยิ้มให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ

“เอาซีครับเจ้าคุณ เจ้าคุณกับคุณหญิงจะให้โอวาทอะไรแก่คู่บ่าวสาวบ้างก็เชิญ สำหรับผมกับ
คุณหญิงของผมไม่มีอะไรจะพูดแล้ว”

คุณหญิงวาด โบกมือห้ามสามีของท่าน

“เดี๋ยว เจ้าคุณอย่าเพิ่งพูด ให้ดิฉันพูดก่อน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“เชิญ เชิญตามสบายคุณหญิง”

คุณหญิงวาดนั่งทรงตัวตรง มองคู่บ่าวสาวด้วยความกรุณา นิ่งอึ้งไปสักครู่ท่านก็กล่าวขึ้น
ด้วยเสียงกังวาน

“เจ้าแจ้ว ต่อจากนี้ไปเธอก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าขอเตือนเธอนิ่งว่าให้รู้จักการควรวิน และควร
ประพฤติ และเธอก็ต้องรักเมียของเธอนิ่งเป็นอย่างดี อย่าริอ่านโกหกต่อแหล่เมียเหมือนอ้ายลิงทโมนสี่คนนั้น เรา

ผิวเมื่อกันต้องซื่อสัตย์ต่อกัน จงรักภักดีต่อกัน หนักนิตเบาหน้อยก็ต้องอดทนอภัยแก่กัน ไม่ควรทะเลาะเบาะแว้ง หรือมีเรื่องระหองระแหงกัน ข้าขออวยพรให้เอ็งกับแจ้ว จงปกป้องครองกันด้วยความผาสุกเถิด”

เจ้าแห้วกับแจ้วแห้วต่างก็ลงกราบรับคำพรคุณหญิงวาด ต่อจากนั้นเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ก็ถือโอกาสให้โอวาท และให้พรสองหนุ่มสาว

“เจ้าอย่าโมโหโทโสเอาแต่ได้้นะเจ้าแห้ว ขยายแจ้วแก่เป็นเด็กจะทำอะไรก็ต้องเห็นอกเห็นใจ เมียบ้าง ว่า – ข้าไม่รู้จะพูดอะไรไว้ย เอายังงี้ก็แล้วกัน ขอให้เจ้าสองคนมีความสุขความเจริญ ความเจ็บป่วยรู้ได้ ความไข้อย่างไร อยู่ร่วมกันไปจนแก่ชรา ถือไม้เท้าขอทองกระบอง ยอดด้วน”

“แหม”

คุณหญิงวาดตรง

“ให้พรยังกะขอลานเชียวนะเจ้าคุณ”

“อ้าว หว่าฉันเป็นขอลานไปเสียแล้ว”

คุณหญิงเนื่องหันไปมองคุณพระค 4 สหาย ซึ่งนั่งรวมกลุ่มอยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน แล้วท่านก็พยักหน้า

“มาซีจะ คุณพล, คุณนิกร, คุณกิมหงวน และคุณหอม มาให้พรคู่บ่าวสาวเสียหน่อย คุณทั้ง 4 คนก็เท่ากับเป็นนายของพ่อแห้ว”

ดร.ดิเรกลุกขึ้นเดินเข้ามาทักตัวนั่งขัดสมาธิข้างเจ้าบ่าวเจ้าสาว

“ฮัลโหล วันนี้เป็นวันฤกษ์งามยามดีของยูทั้งสองคน จงสังวรไว้ว่า การแต่งงานนั้นเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญที่สุดในชีวิตของยู ประคองไว้ให้ดีเปรียบได้กับประตูดวงนั้นเอง ผู้ที่อยู่นอกประตูพยายามทุกประการที่จะเข้าไปในประตูเพราะมั่นใจว่าจะได้รับความสุข แต่ผ่านประตูเข้าไปแล้วอยากกลับออกมาออกประตูอีกก็ออกมาไม่ได้ เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละ ไข้อยู่ว่า – โออวยพรแค้นด้วยสุภายิตของอินเดียนประโยคหนึ่งที่ท่านมหาตมาคานธีได้กล่าวไว้ว่า ภริยาสมิ การาจินายจันทรธรรมชิ่งรุเบียบสะป็นโน้พอใจไทยสะโตร์พาหุรัด แปลว่า

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ตวาดแค้น

“ไม่ต้องแปลไว้ย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ลุกขึ้นเดินไปนั่งบนโซฟาตามเดิม นายพัชราภรณ์ไม่ยอมลุกจากโซฟา เขามองคู่บ่าวสาวแล้วพูดขึ้นดัง ๆ

“ขออวยพรให้แกสองคนมีความสุขยิ่ง ๆ นี่ก็พรของฉันที่กล่าวด้วยความจริงใจ”

เจ้าแห้วกับแจ้วแห้วต่างกระพุ่มมือไหว้พลอย่างนอบน้อม อาเสียกิมหงวนพยักหน้าให้คู่บ่าวสาวแล้วกล่าวขึ้นบ้าง

“ขอให้มีความสุข ๆ ไว้ฮ้ายแห้ว ชาติไทยเราพลเมืองยังน้อยมาก แกต้องพยายามสร้างชาติช่วยเพิ่มพลเมือง เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าบ่าวหัวเราะกึก ๆ เจ้าสาวอายม้วนด้วน เจ้าคุณสีหราช ฯ ยิ้มให้นายจอมทะเล้น

“ว่ายังไ้คุณนิกร ให้พรคู่บ่าวสาวเสียหน่อยซี”

นิกรร้องยี่เกขึ้นทันที มินำช้ำยกมือขึ้นรำด้วย

“ขอให้เจ้าทั้งสองจงสวัสดิ์

หัวปีท้ายปีเหมือนดังว่า
อยู่ร่วมรักกันจนแก่เฒ่า
ผ่อนหนักผ่อนเบาเข้าตำรา
ฝ่าหาวเมฆคอนช่วยเหลือกัน
ไม่จึงเคียดเคียดฉันท่มั่นในสุขา
นิราพานิราศทุกซัทุกเวลา

ทะเล็นร้องฮี้เก

เจ้าคุณสีหราช ฯ กับคุณหญิงเนื่องหัวเราะงอหาย เป็นครั้งแรกที่ท่านทั้งสองได้ฟังนายจอม

“อ๊วยตาย”

คุณหญิงเนื่องพูดพลางหัวเราะพลาง

“คุณนิกรไปหัดขี่เกมาจากไหนคะคุณหญิง”

คุณหญิงवादค้อนนิกรเสียก่อน จึงตอบคุณหญิงเนื่อง

“ยังไ้ก็ไม่ทราบค่ะ นิสัยเจ้ากรของดิฉันเป็นคนทะเล่งอย่างนี้มาแต่ไหนแต่

ไรแล้ว”

คุณหญิงเนื่องอดหัวเราะไม่ได้ หันมาทางนิกร

“เข้าที่มากทีเดี๋ยวกุณนิกร สุ่มเสียงของเธอเหมือนกับพระเอกขี่เกจริง ๆ แขนแหมนก็อ่อนช้อย”

นิกรยกมือไหว้คุณหญิงเนื่องในท่ายี่เก และพูดขานคางแหลมเล็กตามแบบนาฏดนตรี

“เกล้ากระผมเองสนใจในเรื่องขี่เกมาแต่เล็กน้อแล้วอรับ”

“เฮ้ย”

คุณหญิงवादตวาดคั่น

“พอทีไ้ว้ย อย่าบ้ำให้มันมากนัก อ้ายเวรนี้ชักเอาใหญ่แล้ว เขากำลังจะส่งตัวเจ้าสาว ไม่ใช่

เวลาที่เกะร้อฮี้เก”

“อ้าว ก็ผมอวยพรให้คู่บ่าวสาวยังงี้ละครับ”

“อวยพรก็พูดด้วยคำพูดตามธรรมดาสิ”

นายจอมทะเล็นหัวเราะหึ ๆ แล้วยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา

“ไปเถอะไ้ว้ยพวกเรา หมดหน้าทีของเราแล้ว อย่าอยู่เป็นก้างขวางลำคออ้ายแห้วมันเลย

ขณะนี้อ้ายแห้วมันคงกำลังนึกแข่งด่าพวกเราทีไ้เฮ้ไ้ไม่รู้จักออกไปจากห้อง ไปเถอะหมูเขาจะหมาเอาคานเข้ามา
สอด ฝ่าเม็เขาจะกอดเอาไ้แผ่นกบาลเขา ออกเขาออกเราไ้ว้ย เห็นอกเจ้าแห้วและแม่เจ้าบ้าง”

กิมหวนหัวเราะหึ ๆ

“ออกเจ้าแห้วนะเคยเห็นมามากต่อมากแล้ว แต่อกแม่เจ้าไ้ไม่เคยเห็น”

4 สหายหัวเราะชอบใจไปตามกัน ต่างลุกขึ้นแล้วพากันเดินก้มตัวผ่านหน้าท่านผู้ใหญ่ทั้ง 5

ท่านออกไปจากห้องนอนของเจ้าบ่าวเจ้าสาว เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ถือโอกาสกล่าวคำอวยพรให้คู่บ่าวสาว

“อ้ายแห้ว ข้ายินดีมากที่เอ็งได้แต่งงานกับแม่เจ้าแห้ว ข้ายอวยพรให้เจ้ากับเจ้าจงมี

ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพร”

แล้วเจ้าคุณปัจจนึก ฯ ก็หันมาทางท่านผู้ใหญ่

“เอาละครับ หมคพิธิส่งตัวแล้ว พวกเราออกไปเถอะครับ ต่อไปนี่เป็นเรื่องของเจ้าปาว เจ้าสาวที่จะทำความเข้าใจกัน”

เจ้าคุณสีหราช ฯ คุณหญิงเนื่อง เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ต่างลุกขึ้นพากันเดินออกไปจากห้อง พอร่างของท่านผู้ใหญ่ลับตา เจ้าแห้วก็พรวดพราดลุกขึ้นอย่างร้อนรน แจ้วแหว วอกสันขวัญแขวน

“ว้าย อะไรจะแห้ว”

เจ้าแห้วขบกรามกรอด นัยน์ตาที่มองดูเจ้าสาวของเขานั้นวาวโรจน์น่ากลัว

“ไม่มีอะไร พี่จะปิดประตูห้อง ซ่อม อย่ายู่เป็นคนเลย”

เจ้าสาวมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม เจ้าแห้วเดินไปปิดประตูห้อง และใส่กลอนเรียบร้อย แล้วก็ เอื้อมมือปิดสวิทช์ไฟ

“อ๊วย ปิดไฟทำไมจะแห้ว”

“ง่วงนอน”

เจ้าปาวพูดเสียงกร้าว

“เปิดไฟฉันนอนไม่หลับ เธอไม่ต้องมีเสียง เดียวนี้เธอเป็นเมียของฉันแล้วรู้ไหม”

แจ้วแหวตัวสั่นงันก ไบหน้าซีดเผือด หล่อนรีบลุกขึ้นเดินฝ่าความมืดมาทางผนังตึกกล่าวหา สวิทช์ไฟ แต่บังเอิญไปคลำเอาศีรษะของเจ้าแห้วเข้า

“อ้าว”

เจ้าแห้วเอ็ดตะโร

“หนอยแน่ ยังไม่ทันไรเลยกำแหงจับหัวฉันเซียวหรือแม่แจ้ว เดียวตายทั้งกลมเลยพับผ้า”

“ก็เปิดไฟฟ้าขึ้นซิ สวิทช์อยู่ไหนล่ะ”

“เปิดทำไม”

เจ้าแห้วตวาด

“ฉันกลัวนี่นา

“กลัวอะไร”

“ฉันกลัวความมืด”

คราวนี้เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“ปู้ไร่ แทนที่จะกลัวฉันกลับกลัวความมืด เออ – นำหัวเราะ ความมืดมันทำอะไรเธอเมื่อไรล่ะ แจ้วจำ อย่าปอดลอยไปหน่อยเลย ถึงอย่างไรเราก็ได้แต่งงานกันโดยถูกต้องตามประเพณีแล้ว เป็นของฉันเถอะแจ้วแห้ว”

พูดจบเจ้าแห้วก็รีงตัวเจ้าสาวของเขาเข้ามากอด

“แจ้วจำ รักพี่ไหม”

“โธ้ย – ฉันกลัวแล้วแห้วจำ ฉันชอบบทรักอ่อนหวาน ฉันไม่ชอบแบบเจ้าผู้ชู้ช้อย่างนี้ เปิดไฟขึ้นเถอะจ๊ะ เพิ่ง 3 ทุ่มกว่า ๆ เท่านั้น คุณกันก่อนเถอะจะรีบนอนไปไหนนะ อย่าทำอะไรให้ฉันกลัวเธอหน่อยเลย”

เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจ ก็มั่งลงจูบเจ้าสาวของเขาด้งฟอด แล้วเดินไปเปิดสวิทช์ไฟกลางห้อง ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วก็ได้ยินเสียงกุกกักนอกประตู เจ้าแห้วมึ่มปากแน่น เดินจรดปลายเท้ามาที่ประตูห้องค่อย ๆ ถอดกลอนออก แล้วกระซอกบานประตูเข้ามาเต็มแรง

ร่างอันสูงชะลูดของเสี่ยหงวนถลาร้อนเข้ามาในห้อง แล้วนิกรก็ตามเข้ามาด้วย สองสหาย มองดูหน้าเจ้าแห้วแต่ไม่ยอมพูดว่าอะไร รีบหมุนตัวกลับวิ่งปุเลง ๆ ออกไปจากห้องทันที

เจ้าแห้วจัดแจงปิดประตูใส่กลอนตามเดิม หาเศษกระดาษชิ้นหนึ่งอุดรูกุญแจเสียให้เรียบร้อย ต่อจากนั้นเขาก็จูบมือเจ้าสาวของเขาพาไปนั่งที่โซฟาริมหน้าต่าง ทั้งสองสนทนากันเงียบ ๆ ความกระดากอายของแจ้วแห้วค่อย ๆ หายไปที่ละน้อย

บัดนี้ เจ้าแห้วกับแจ้วแห้วต่างเป็นบุคคลคนเดียวกันแล้ว เจ้าแห้วพาเมียของเขาเดินทางไป บางแสนในวันรุ่งขึ้น โดยรถเมล์ของบริษัทขนส่ง ตั้งใจจะพักผ่อนอยู่ที่นั่นสัก 5 วัน แล้วก็พาเมียกลับมาเป็นจี่ ขำรับใช้เจ้านายต่อไปเช่นเดิม

จบบริบูรณ์